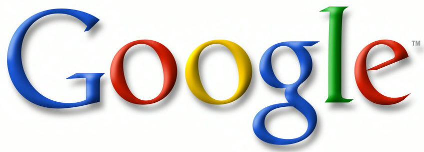

DIEM NATALEM

REGIS POTENTISSIMI ET CLEMENTISSIMI

FRIDERICI GUILELMI III.

AB ALMA UNIVERSITATE BORUSSICA RHENANA

D. III. AUG. IN AULA ACADEMICA HOR. XI.

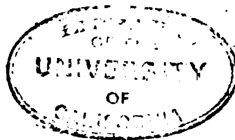
PUBLICE PIEQUE CELEBRANDUM

RECTORIS AC SENATUS ACADEMICI NOMINE

INDICIT

FRIDERICUS THEOPHILUS WELCKER

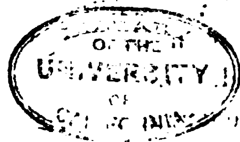
PHILOS. DOCTOR, LITTERARUM ANTIQUARUM PROF. P. O. BIBLIOTHECAE ACAD. PRAEFECTUS, ORDINIS PHILOSOPHORUM H. A. DECANUS.

Epigrammatum Graecorum Spicilegium alterum.

BONNAE, 1822.

TYPIS THORMANNIANIS.

Quum celandus nobis hodie sit Regius natalis, consilium ante hos tres annos eadem oblata occasione auspiciatissima captum, ut epigrammata Graecorum ex marmoribus et inscriptionum libris ad poeseos thesauros, post Brunckium et Jacobsium, transferremus, exsequi, age, pergamus. Et dudum quidem Maffejo, egregio viro, in universali, quam parabat, Latinarum veterum et Graecarum inscriptionum collectione epigrammata versibus concepta, a reliquis seiuncta, in poesis gratiam, ut ille ait, in unum colligere et consociare propositum fuerat. *Sigl. lapid.* p. 128. 132. Cuiusmodi collectio tum demum recte instituetur, ubi tituli in classes suas dispescantur, classes in familias quasdam, *dedicatoria* igitur secundum certum deorum et heroum, rerum et personarum, civitatum etiam ordinem dirimantur, *sepulchralia* in publica et privata dispertiantur, et illa quidem ad civitatis, haec ad familiae et totius vitae humanae imaginem quandam rite adumbratam commode ac solerter disponantur, temporis simul ubique, quantum fieri liceat, ratione habita. In hoc autem opere conficiendo facile apparebit, epigrammata etiam omnia, quae ab antiquis ex marmore et aere descripta vel testium fide vel argumento ipso constet, simul ad censum vocari et magno cum fructu ad utrorumque intelligentiam et ad facilius pleniusque ex cunctis cognoscendam vel rem antiquariam vel poetarum morem, consensum et varietatem, ex Anthologiae sectione sexta et septima, ubi diversae indolis plurima iis immixta sunt, et ex reliquis, quo istius generis quaedam aberrarunt, traducta, suo quodque loco inseri posse. Qualem operam conferat utinam in pretiosas hasce, vario et multiplici studio dignissimas antiquitatis reliquias vel Jacobsius, qui meliori fundamento suam, quam cupide exspectamus, poeseos epigrammaticae historiam superstruere non poterit, vel Boeckhius, quem in thesauro Graecarum inscriptionum tandem aliquando, et de quo gloriari possumus, in Germania condendo occupatum esse laetantur, qui norunt eruditionem huius viri castigatam et profundam. Classibus, quas diximus, principalibus tertia adiungatur mixta, reliquos titulos carmine decurrentes numero pauciores continens, quorum varius fuit usus. Huic ex iis, quibus Jacobsii Appendix augeri potest, adscribenda erit laborum Herculis enumeratio, undeviginti hexametris conscripta,

apud *Marinium Iscrizioni delle ville e palazzi Albani* p. 154 et *Indicazione per la villa Albani* p. 131, cuius auctorem G. Zoega Diodoro supparis aevi fuisse censet, (*Anagl. Rom.* T. 2. p. 51.) et duo disticha lacera, quibus quantum portus et ara duodecim deorum in foro Athenarum a Pisistrato dedicata inter se distent, indicatur, *Chandl.* P. 2. n. 25. In arcu, quo Hadriani Athenae novae a vetere urbe disiunguntur, hinc legitur:

Αἵ δ' εἰσ' Ἀθῆναι Θησέως ἡ πρὶν πόλις·

illinc:

Αἱ δ' εἰσ' Ἀδριάνου, κοὐχὶ Θησέως πόλις.

Vid. *Mus. Pioclem.* T. 4. tab. 19 not. Sic in columna illa Isthmiaca versus orientem inscriptus erat hic senarius:

Τάδ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία·

versus occidentem alter:

Τάδ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία.

Plut. Thes. 25. Pindari domui inscriptum fuisse finxerunt interdictum:

Πινδάρου τοῦ μουσοποιοῦ τὰν στέγαν μὴ καίετε.

Eustath. ad *Iliad.* p. 9 extr. Ita neque privatorum denunciationes et monita vel de levissimis rebus ornatu versus qualicunque indigna sunt habita. In basi statuae sepulchralis tetrametro inclusa est admonitio, qua praetereuntes, illam ne violent, magnopere orantur:

Πρὸς θεῶν σοί, μηδὲν ἀκρωτηριάσῃς ἐνθάδε.

Zanetti Statue dell' antisala della libreria di S. Marco T. 1. tab. 25. Πρὸς θεῶν σοί, per deos te oro. Simulacra in sepulcris posita occurrunt in *Anytes* epigr. inter *Epitymbia* nr. 649, apud Ciceronem *pro domo* 43. Architecti, ut videtur, nomen de columnae basi exscripsit in Rhodo insula cl. *Clarkius, Itiner.* T. 2. p. 1. p. 228 adiectis duobus hexametris:

Ἀμφιλόχου τοῦ Λαάγου Ποντώρεως.

Ἥκει καὶ Νείλου προχοὰς καὶ ἐπ' ἔσχατον Ἴνδον
τέχνας Ἀμφιλόχοιο μέγα κλέος ἄφθιτον ἀεί.

Hos ab Amphilocho ipso, glorioso homine, factos esse, coniecit *Köhlerus* in doctissima Commentatione de honore statuae in *Actis Societ. reg. Monac.* Vol. 6. p. 101. Gnomarum etiam in monumentis usus fuit, cuius rei luculentissima exempla erant septem sapientum dicta in templi Delphici vestibulo exarata, (*Plat. Protag.* p. 243. *Pausan.* X, 24, 1.) et hermae Hipparchei (*Plat. Hipparch.* p. 228 s. *Simon Socr. de lucri cupid.* c. 6), quos pro milliariis fuisse nuper coniecit *C. O. Müller* in *Erschii et Gruberi Encyclopaedia* T. 6. p. 237. Hermas cum epigrammatis in

honorem civium de patria meritorum decretos esse, ex Aeschine *in Ctesiph.* p. 80 et Demosthene *adv. Lept.* c. 93 novimus; a quorum copia nomen traxit Athenis porticus hermarum, *οἱ ἑρμαῖ* dicta. Fuit in his Agamemnonis herma, in quo Menecle teste vel Callistrato ap. *Harpocr. v.* Ἑρμαῖ, litteris antiquis scriptum erat:

Ἀντ' εὐεργεσίης Ἀγαμέμνονα στῆσαν Ἀχαιοί.

Pro *στῆσαν*, correpta syllaba antecedente, ut in Ἱστίαιαν *Il.* II, 547, cf. *Hermann. Elem. metr.* p. 47, Suidas *Prov.* II, 90 habet *τῖσαν*. Quod *Zenobius* II, 11, auctorem referens Mesonem, Megarei filium, et *Diogenianus* I, 99 ponunt, *δῆσαν*, tanquam in ingratos dictum sit, parodia est. In Alcibiadis herma gryphus scriptus erat. Vid. *Mus. Pioclem.* T. 6. tab. 31. Gnomicum distichon, ab initio quidem mancum, legitur etiam in tabula Iliaca:

[Ὦ φίλε παῖ, σὺ μὲν] ὤρηον μάθε τάξιν Ὁμήρου,
ὄφρα δαεὶς πάσης μέτρον ἔχῃς σοφίας.

In quo ΩΡΗΟΝ pro *ὡραῖον*, ut *παληός*, *ἀρχηός*, Ἀχηός *Etymologus* p. 32, 6 Boeotice dici testis est. Κή legitur pro *καί* in inscriptione Orchomenia et in alia Boeotica. Μέτρον σοφίας, ut *Solon* fr. v, 51: *ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος.* *Theogn.* 876: *μέτρον ἔχων σοφίης.* 1119. *ἥβης μέτρον ἔχοιμι,* Epigramma in Hesiodum *Append.* n. 62: *ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης.*—Inscriptio *ἰσόψηφος*, quam ex Pergami ruinis protraxit *Le Chevalier* in Itinerario Graeciae T. 2. p. 1. p. 169, in architectum Nicodemum, *ὃς ἠσφαλίσατο καὶ κόσμησε ἅπασι ἀγορανόμιον περίπατον ἰδίῃ φιλοτιμίῃ*, in fine adiectum habet aureum hoc dictum:

Ἐν βίῳ δὲ καλὸν ἔργον ἓν μόνον, εὐποιΐα.

Sed ad illa accedamus, quorum maior suppetit copia, et sepulchralibus nunc quidem praefigimus.

Epigrammata dedicatoria.

21.

Παῖ Διός, Ἐκφαντοῖ, δέξαι τόδ' ἀμεμφὲς ἄγαλμα·
σοὶ γὰρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε Τρόφων.

Inscriptio ante hos septuaginta et quod excurrit annos in insula Melo inventa, interpretationes experta varias, characterum vetustate oppido insignis, qua omnia quotquot sunt Graeca monumenta litterata eam antecellere censuerunt Donatius, Villoisonus, Lanzius. Praeter formam litterarum ι et μ, peculiaris ei est usus litterarum ΠΗ pro φ, ΚΗ pro χ, cuius Marius Victorinus et Priscianus meminere, exemplum autem genuinum praeterea non invenitur. (*Biag.* I. mox laudando, *Payne Knight*, *Essay on Greek Alphabet* p. 10). In vetustissimis inscriptionibus,

φίγειν, οὖφαρ, ἄλφω, θύλλα et φύλλα, *Hesych.* φλίψις, *Id.* φλίψεται, *Odyss.* XIX, 221. *Theocr.* XV, 78. φυσάνους ap. *Gregor. Cor.* p. 525 pro θυσάνους in aliquot codicibus, φλᾶται ap. eundem p. 614, ubi v. *Boisson. Phrasius* vel *Thrasius* ap. *Hyg.* fab. 56, φώρ et θώρ, θυρίς, *foris*, θύμος, *fumus*, αἰθάλη, *favilla.* De Corsinii commento sane quam futili, εὐεσίως ex ιερεσιω, et de quibusdam aliis tacere praestat. Nomen sculptoris Parii exsculpi nequit. Voce ποίηματα de Onatae statuis utitur auctor epigrammatis ap. *Pausan.* V, 25, 5. Statuis inscriptiones suas in scapis columnarum, quibus illae imponerentur, etiam in Palmyrensibus monumentis additas videmus. *Wood The ruins of Palmyra* tab. XXVII, 3. 9. XXIX, 21.

23.

Νόσσος Μυρμιδόνος κούραν Διὸς ἄνθετο παῖδα,
"Αρτεμιν, εὐόλβῳ τῷδε παρὰ προπύλῳ,
Φοίβῳ Ἀγυεῖ τάνδε νέμων χάριν, οὗ περὶ κρᾶτ[ι]
δάφνας εὐσάμους κλῶνας ἀναστέφεται.
ἄλλας τοὶ τιμὰ[ς, Κλυτότοξε, παρέξ'], ἐπὶ τῷδε,
ὡς ἄ[ρα] τᾷ μεγάλᾳ[χαίρῃ] ἐπ' εὐσεβίᾳ.

Halicarnassi exstat, v. *Walpole Travels to various countries of the east* p. 576; ubi, qualis marmoris figura sit, non proditur. Lacunas quoad sensum certe recte mihi exsplevisse videor. In marmore videre est ΤΑΜΕΓΑΛΑ, sed in ultima voce non deest ἰῶτα. Χαίρῃ] ut in Sapphonis ep. supra laudato: ᾇ σ ὺ χ α ρ ε ῖ σ α Πρόφρων ἀμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν, et in ep. Phaedimi, *Anthol.* T. 2. p. 533: ᾧ χ α ρ ε ί ς, ἄναξ, Ἀπολλοδώρου παῖδα καὶ πάτραν σάω. In ep. inter *Anathem.* n. 105 piscator Dianae munuscula offert, πενιχρὴν θυσίην, Ἀ ν θ' ἧ ς diva ut ipsi propitia sit, precatur. — Hecataeorum usus per antiquitatem Graecam frequentissimus, quae Apollinis Ἀγυιέως sive προστατηρίου seu aris seu statuis similia fuisse, admodum est probabile. Iam huius dei, de quo alio loco dicemus, imagunculae super altis basibus sive columnis eiusdem fere, qualis columella Naniana moduli est, utrinque ea integra, collocari solitas fuisse, maxime ex anaglyphis Apollinem Citharoedum et Pythicum certamen musicum celebrantibus constat. Hecates statuae Ἑκάταια, (ut Mercurii signa quadrata Ἑρμαῖα vocantur) et in triviis, et ante aedium ianuas ponebantur, (*Schol. Theocr.* II, 36. *Sch. Plat.* p. 238 Ruhnk. *Eudoc.* p. 10. *Hesych.* Ἑκάταια c. not.) πανταχοῦ πρὸ τῶν θυρῶν, *Aristoph. Vesp.* 804. cf. *Ran.* 367. *Lysistr.* 64. Hinc *Aeschylus* Dianam vocat προστατηρίαν, *Sept.* 455 (425) et πρόδομον, (fragm. 400 Schütz: Δέσποιν' Ἑκάτῃ τῶν βασιλείων Πρόδομος μελάθρων, ubi Butlerus πρόδομος restituit ex πρὸδρομος) *Callimachus* ἀγυιᾶς ἐπίσκοπον, *in Dian.* 38,

Orphicus hymnus 1. προθύραίαν, (Ἄρτεμις Εἰλείθυια, καὶ ἡ σεμνὴ Προθυραία) alii προθυρίδα, προθυριδίαν, προπυλαίαν, *Pausan* I, 38, 6, et ἐπιμύλλιος et ἐπικλιβάντιος eadem dea audit, (*Sext adv. Physic.* 185) ab Hecataeis, ut videtur, ante molas et fornaces positis. In Mnasalcae ep. *Anathem.* n. 268 vir Hecataeum dedicat, in aliis feminae, ibid n. 266. 267. 347, quarum duae ad Ilithyiae potissimum facultatem spectare videntur. Agelochia enim in ep. 266 Dianae statuam in triviis ponit, quam voverat ἔτ' ἐν πατρὸς μένουσα παρθένος δόμοις, et clarius etiam loquitur Callimachi ep. 347. Ἄρτεμι τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιλήρατις εἵσατο τῇδε, Ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι, πότνια, τὴν δὲ σάου. Tertium ep. nr. 267 agrorum felicitatem a diva precatur: Φωςφόρος, ὦ σώτειρ', ἐπὶ Παλλάδος ἵσταθι κλήρων, Ἄρτεμι, καὶ χαρίεν φῶς ἐὸν ἀνδρὶ δίδου κ. τ. λ. Hecataeis, quae eadem procul dubio feminis Ecphantaea erant, num columna Naniana annumerari debeat, an infantis statuam sustinuerit, non liquet. Hecataeum si fuit, nescio an hinc dubitationis aliquid de tam longinqua eius vetustate oriretur, quum in iis rebus sacris, quae cultum antiquissimum et prope universalem spectabant, magis etiam, quam in reliquis, non minus litterarum quam artis characterem vetustum imitatione exprimi potuisse credere liceat.

24.

Εἰςοράας δείκηλον, ὅπως περὶ νῶτον ἀείρας
κριὸν ἀεξικέρων ἔμπνοον ἀχθοφόρει
ΠΑΤΡΩΝ. ΝΕΟΥ.

Apud *Gruter.* p. 1153, 5. Romae in S. Laurentii in Lucina viderat Sirmondus. Εἰςοράας, ut ἀσχαλάα, ἀντιάασθε, et τελέεσσας, vid. infra ad 46. — ΔΙΚΗΛΟΝ. Δείκηλον, δείκελον statua, *Lycophr.* 1179. *Agathias* in Anthol. Planud. ap. Jacobs. n. 332. Ἀεξικέρως, epitheton optimae indolis, lexicis infer. Vellem scire, num figura juvenis κριοφοροῦντος adhuc in marmore exstet. Nota est ex *Pausania* IX, 22, 2 Tanagraeorum pompa, in qua epheborum pulcherrimus arietem, (ἄρνα, i. e. κριόν parvulum, ἀεξικέρων) humeris circum urbis moenia ferebat. Id, quia rituum origo mythice a diis duci solebat, Mercurio κριοφόρῳ fingendo occasionem dedit, quem Calamidis artificium maxime celebravit, et marmora quaedam antiqua repraesentant. Magno decori habitum fuisse, si quis ex ephebis ad portandum arietem eligeretur, inde patet, quod Patro huius honoris monumentum extare voluit. Ita Thebis οἱ δαφνηφόροι, nobiles iuvenes et forma conspicui, qui sacerdotio annuo praediti fuissent, Appollini Jsmenio tripodem aeneum dedicare solebant, et quum huius sacerdotii illustrandi caussa Hercules eo functus diceretur, tripus in rei memoriam ab Amphitruone dicatus in Jsmenio ostendebatur, *Pausan.* IX, 10, 4.

25.

Hunc Amphitruonis tripodem habes in anaglypho celeberrimo nunc Albanio, ap. *Zoegam* tab. 70, et in eius basi epigraphen versum illum antiquis litteris exaratum ap. *Herodotum* V, 59 imitantem, et, ut Zoega vidit, p. 126, hexametro constantem:

Ἀμφιτρύων ὑπὲρ Ἀλκαίου τρίποδ᾽ Ἀπόλλωνι,

adiuncta glossa: ἀνέθηκεν, Ἡρακλέους φασὶν δαφνηφορήσαντος· ἀπεφήναντο γὰρ ἐξ ἀρχῆς οὐχ Ἡρακλῆ, ἀλλ᾽ Ἀλκαῖον αὐτὸν καλεῖσθαι. De hac nominis mutatione veterum testimonia cumulavit Car. Fea in *Indic. antiqu. per la villa Alb.* p. 173, ubi tamen verbum ἀνέθηκαν, uti etiam p. 124 et apud Zoegam et reliquos non apparet, quod Viscontius in gypso se ait detexisse, *Mus. Piocl.* T. 4. tab. 38. p. 78.

26.

Φόρμις ἀνέθηκεν
Ἀρκὰς Μαινάλιος, νῦν δὲ Συρακόσιος.

Pentametrum perdit quod vulgo scribitur Συρακούσιος. Scriptus is est in latere alterutro equorum a Phormide, et Gelonis et Hieronis fortissimo duce, Jovi Olympio dicatorum. *Pausan.* V, 27, 1.

27.

Ἰάρων ὁ Δεινομένεος
καὶ τοὶ Συρακόσιοι
τῷ Δὶ Τύραν᾽ ἀπὸ Κύμας.

I. e. Τυῤῥηνα (κράνη καὶ ἄλλα σκῦλα) ἀνέθεσαν. Titulus galeae aereae ab Hierone Olympiam missae, qui post Brönstedtii et aliorum conatus egregie illustratus est a Boeckhio v. *Kunstblatt* 1821 N. 26 et *Explicationes ad Pind. Pyth.* p. 225. *Niebuhrius*, si fides Broenstedtii censori in *Diario Arcadico* Rom. 1820 Dec. p. 381, coniecerat ἱαρὰν sc. κόρυθα. *Hermannus* TYPAN per apocopen scriptum putabat pro τυῤῥάνων sc. χαλκῶν, v. *Boettig. Amalthea* T. 2. p. 233. TOI ΔI in foedere Eleorum cum ΕὐFαοίοις, pro quibus nuper G. Gell ἘρFαοίους, i. e. Ἡραοίους, (Ἡραιέας, Ἡραέας exhibet Stephanus B.) in aere legi contendebat, *D. Class.* T. XXIV p. 401. Ultimus versus iustus est paroemiacus. Priores ad metrum anapaesticum accedunt. Specie quadam numerorum auctores epitaphiorum, (quidni aliorum titulorum itidem?) interdum contentos fuisse, annotat *Jacobsius* ad *Append.* ap. 233. Quod Boeckhius conjicit, tres tantum galeas et loricas ex manubiis Jovi aliisve diis de more consecratas esse, parum, ut mihi videtur, magnificum fuisset, neque in epigrammatis anathematicis nr. 130—32 spoliorum dedicandorum numerus finitur. Octo spolia integra donantur ab uno Agnone, ep.

129. Huc accedit, quod ornamenta architectonica ex spoliis eleganter composita armorum ipsorum copiam in templorum ornatum suspensorum imitari videntur. Videsis e. g. *Stuart Antiqu. of Athens* T. 4. cap. 3. tab. 10. *La Borde Voy. pittor. de l'Espagne* T. 1. p. 2. tab. 149. *Piranesi Raccolta di tempi antichi* tab. 7. *Mus. Veron.* p. 237.

28.

Similis galea aerea, trophaeo olim affixa, quae nunc penes P. Knightium adservatur, senarium habet inscriptum, primo pede pariter ac sequens inclyta inscriptio Deliaca laborantem, quem aere nondum expressum esse dolemus. Editus ille est in *Diario Classico* Vol. 1. p. 328 et in *Walpolii* libro supra laudato pag. 558.

Τ' Ἀργεῖοι ἀνέθεν τῷ ΔιFὶ τῶν Κορινθόθεν.

Littera tertia ab initio incerta, litterarum Δ P et Φ forma in vetere scriptura ambigue nutante; post quartam Γ lacuna est maior quam pro syllabae ει mensura. Male habet Porsoni coniectura ΤΑΔΕ ΧΙΟΙ. Τ' Ἀργεῖοι, ut τ' Ἀχαιοί in simili titulo ap. *Pausan.* V., 25, 5. Ἀνέθεν pro ἀνέθεσαν, Simonidi *ep. Anathem.* n. 215 reddiderunt *Boeckhius* in *Ind. Lect. vern.* a. 1818 p. 5 et *Blomfieldius* ad *Aesch. Pers.* ed. 2. p. 208. Sic ἔθεν, v. *Port Royal Greek Grammar* p. 200, τίθεν *Pind. Pyth.* III, 114. ΔΙFΙ a Δίς, insolita flexione, Porsono aliisque placuit et dubio caret, pro quo in Diario Classico exhibebatur ΑΝΕΘΕΝΤΟ ΙΔΙΗΙ, ἰδίῃ, Dor. ἰδίᾳ, a Walpolio ΔΙΕΙ, pro Διΐ ut διειτρεφής. *Pausanias*, VI, 19, 9, Olympiae, ubi quidem haec etiam galea, plures annos ante alteram, a Morrito Anglo inventa est, in thesauri a Megarensibus constructi fastigio scutum affixum refert, cum inscriptione, qua τοὺς Μεγαρέας ἀπὸ Κορινθίων ἀναθεῖναι (τὸν θησαυρόν), indicaretur, participes autem Argivos etiam eius in Corinthios expeditionis ferri, antea quam Olympiades numerarentur susceptae. Unde suspicari licet, gabam illam fictitium esse spolium, ab Argivis dedicatum.

29.

Inscriptionem Deliacam, litteris antiquis scriptam:

ο ἀFυτο λίθο ἔμμι ἀνδριὰς καὶ τὸ σφέλας,

opus μονόλιθον designare liquet; quomodo legi debeat, nondum est compertum. Nam quod *Bentlejus* in epistola Francogallice scripta *Actis Soc. Trajectinae* inserta, T. 2. p. 16, cui plures accesserunt, (ut Anonymus in *Misc. Obss. Vol.* 3. T. 2. p. 200, *Dawesius*, *Miscell.* p. 135, *Lanzius, Saggio di l. Etr.* T. 1. p. 102, *R. Walpolius* in *Museo Crit. Cantabrig.* T. 1. p. 538) litteram ab initio affinxit, ΤΟ, ut sit τοῦ αὐτοῦ, ταὐτοῦ λίθου, hoc optimo mihi videtur iure iam a *Chishullo* refutatum in Appendicula

notarum ad *Inscr. Sigeam* p. 43. Litterae omnes integerrimae sunt satisque perspicuae, et maxima cura delineatae tum ab ipso, tum antea a *Tournefortio*, cuius haec sunt verba: *Voici la forme de ces caractères copiés très fidèlement.* Affirmatur hoc peregrinatorum quorundam testimonio in *Knightii* libro de alphabeto Graeco p. 72. Chishullus volebat οὐ αὐτοῦ, pro οὐκ, quod non minus ob rei, quam ob linguae rationem reprobandum. Quare necessitatis cuiusdam excusationem habere sibi visus fuerit Anglus anonymus in *Diario Classico* Vol. 1. p. 94 ss. cui calculum adiecit *Raoul Rochettius* in Epistolis ad virum ill. Aberdeen Gallice scriptis p. 51, cum rem inauditam admitteret, elisam, poetarum Latinorum antiquiorum more, litteram finalem, ut esset ὁ αὐτὸς λίθος, quod una chresi, κρώζει πολύφωνος κορώνη, probatum ibat: nam Aeolica nominativi forma in ᾱ haud fere propius ab aetate et dialecto nostrae inscriptionis distat, quam Etruscorum nomina sigma finale in suis pariter ac Graecis nominibus abiicientia. Simul hoc ille falsus est, quod TO in fine senarii pro τοῦ, τούτου dictum esse statuit. Sigmatis elisio ne a versu quidem iubebatur, nec in prima sede, ubi non proceleusmaticus legendus esset, sed ἀFτός per synecphonesin, nec in altera. Hinc ad *D'Orvillii* interpretationem si nos convertamus, in *Misc. Obss.* Vol. 7. T. 1. p. 26 propositam, in quam eandem incidit *Knigthius* l. l. ὁ αὐτοῦ λίθου εἰμι ἀνδρίας, neque in hac facile acquiesci potest, articulo nimium quantum a nomine suo distracto. Nec verum quidem est, alteri voci nunquam non apponi articulum, cum alteri adsit. Vid. *Doederl. Spec. Sophocl.* p. 50. Ceterum μονόλιθοι haud ita frequenter ab auctoribus memorantur. *Plinius* XXXVI, 4, 10 *Zethum, Amphionem ac Dircen et taurum vinculumque ex eodem lapide*, et 5, 11 *ex uno lapide Laocoontem et liberos draconumque mirabiles nexus de consilii sententia* factos narrat, *Pausanias* VIII, 37, 2 Despoenam et Cererem, cum throno et scabello ex integro lapide, ἑνὸς ὁμοίως λίθου κ. τ. λ. *Strabo* XVII p. 807 colossum quendam in Aegypto monolithum vocat. Haud abs re monitum est, statuam colosseam, cuius in basi hic senarius legitur, pro eadem haberi posse, quam palma aerea a Nicia dedicata ventorum impetu superiniecta olim eversam narrat *Plutarchus Vit. Nic.* 3. Ὁ δὲ φοίνιξ ἐκεῖνος ὑπὸ τῶν πνευμάτων ἀποκλασθεὶς ἐνέπεσε τῷ Ναξίων ἀνδριάντι τῷ μεγάλῳ καὶ ἀνέτρεψε. In altera enim basis parte litteris elegantissimis scriptum legitur ΝΑΞΙΟΙ ΑΠΟΛΛΩΝΙ. Quamvis autem, quod Whelerus ab hospite quodam suo acceperat, statuam, cuius non procul a basi fragmenta duo sita erant, tribus ante adventum ipsius annis ab illa deiectam esse, a Tournefortio non confirmatur, non addubitari tamen potest, colossum a Naxiis olim instauratum fuisse, quo empore verba serioribus litteris scripta apposita esse possunt. Quod D'Orvillius

hoc tum factum putat, quum Nicias theoriam Delum duceret et palmam dedicaret, sensu caret. Plutarchus tempus tacet.

30

Αὐτὴ Μνημοσύνη, Διὸς εὔνετις, ἣ τέκε Μούσας.

Ex *M. Gudii Inscr.* Praef. p. 41 nr. 24 et apographo MS. van der Horstii proxeni Batavi apud Smyrnaeos in bibliotheca Traiectina ad Rhenum. Mnemosynes statua in *Museo Piocl.* edita est T. 1 tab. 28.

31

Φειδίας, Χαρμίδου υἱὸς Ἀθηναῖος μ' ἐπόησε.

Sub pedibus i. e. in hypopodio Jovis Olympii scriptum, *Pausan.* V, 10, 2.

31 *.

Περπήννου πραπίδεσσι Συρηκοσίων τόδε ἄστυ
ἐκ καμάτων ἀνέπνευσε καὶ ἔδρακεν εἴαρος ὥρην.
τοὔνεκα λαϊνέην μὲν ἀνεστήσανθ' οἱ ἀρίσταν
εἰκόνα, τῆς σοφίης δὲ καὶ ἐν στήθεσσιν ἔχουσιν.

Ex *Viscontii Museo Pioclem.* T. 6. p. 74, qui ex apographo marmoris admodum truncati et vetustate exesi Syracusis recens tum effossi, sagaciter explorata lectione primus edidit. Suprascriptum est, absumtis litteris pluribus, PERPENNA ROMAN. . . . . S P. . SYRAC. Levius est, quod de Perpenna cogitat homine Graeco, Romano Consule, Sertorii socio, de quo consulendi sunt *Val. Max.* III, 4, 5 et *Florus* III, 19; et quod post ROMAN. conspiciebat PRAETORI, litterarum vestigiis, qualia ipse repraesentat, non inest. Litterae Σ E et Ω sunt lunatae. — V. 1. Primum verbum est incertum; Viscontius dat Ἀνέρι, οὗ. — V. 2. ΑΗЄΠΙΝЄΤC. In sequentibus clare legere est ΙΑΡΟC i. e. εἴαρος. Viscontius ad sensum quidem aptissime: *καὶ εἶδεν ὀνείατος ὥρην.* — V. 3 Visc. *ἄριστα*, ut in marmore. — V. 4 *τῆς σοφίης*, sc. *εἰκόνα.* ЄΧΟΥCЄΙΝ.

32.

μ]νημόσυνον ἀνθρώπ[.....]ρήσιον γ'
[ε]ὗρον μετρήσας, Μουσ[έων προστ]άγματι,
[κα]ὶ ἐμόν τε κατ' ἔραν, μηνὰ[ς ἐ]πεμβόλους.
[ἀλλ']ἄν τις ἔτυχε τῆς ἀπαιδεύτου τύχης,
παῤῥησίαν ὅμοιαν οὐκ ἔχων βροτοῖς,
παρηγορεῖται βαιόν, ἀριθμήσας τάδε.
[ο]ὕτως ἔγραψα τοῖς φίλοισι χρήσιμον.
σύ μοι, Πρόνοια, λοιπὸν εἰς τὸ δεύτερον
εὐπερινόητον ἡδὺν ἀγγεῖλαι στίχον.

ὑπερτάτοις γὰρ ἡμῶν εὐχὴν Ἥρῃ καὶ Διὶ
Ῥεμβηνόδῳ περάσας, τὴν ἐτησίαν χάριν
εὐδαιμονήσας, δέλτον ἀνατιθῶ θε[οῖς
ΣΑΦΕ

Marmor Stratonicense apud *Chandl. Inscrr. ant.* P. 1 n. 68, cuius haec sunt verba: „Marmor incisum verborum formula, quâ poeta vel scriptor aliquis, nescio an *Sosander*, de quo mentio in monumento Stratonicensi *Chish.* p. 158, librum seu pugillares dedicavit diis Aphesiis l. ult. et pen." Sosandrum, Diomedis filium, Scribam suum, Stratonicenses hymnum in Hecaten a triginta pueris quotidie decantandum facere (συντάσσειν) iusserunt. Apud illos igitur hymnorum pangendorum officium Scribae incumbebat, quo in marmore Smyrnaeo apud *Sponium*, *Miscell.* p. 354 Prytanis ornatus est: (πρύτανις καὶ ὑμνῳδός.) Hymnodi tales publice constituti, sive ὑμνογράφοι, ὑμνοθεταί, ὑμνοποιοί, ὑμνοπόλοι, ὑπνολόγοι nulli fere civitati tunc temporis defuerint. Noster autem, quod notabile, librum chronologicum, de mensibus intercalariis, i. e. de universa temporis et anni mensura, et in commodum quidem civium (V. 7), ἐτησίαν χάριν, (V. 11) et, ut V. 1 unice constitui posse videtur,

ἐς μνημόσυνον ἀνθρώποισιν ἡμερήσιον,

nempe calendariorum nostrorum quodammodo usum praebentem, carmine conscripserat: neque publica id fecerat auctoritate, sed privatim Μουσῶν προςτάγματι, unde παῤῥησίαν suam iactat, nimirum in tractanda re cum sacris et religionibus varie coniuncta. Simile opus fortasse fuit illud Simmiae Rhodii, cui titulus erat Μῆνες, *Steph. Byz.* V. Ἀμύκλαι. Aphesiorum cognomen, Iovi et Junoni a Stratonicensibus, nisi Chandlerum fefellit coniectura, datum, ad ludos equestres vel curules pertinere videtur, licet veteres, ut solent, ex fabulis fictis derivant. Apud Argivos quidem Jupiter Ἀφέσιος aram habebat in littore, *Etym. M.* p. 31, 2, cui ipsi nomen erat Ἄφεται, *Apollon. Rhod.* I, 591. Eiusdem dei templum in Megaride erat, in Moluridis cacumine, *Pausan.* I, 44, 13, et fortasse in Nemeae monte Apesante. Hunc enim montem Ἀπέσαντα dictum esse διὰ τὴν ἄφεσιν τῶν ἁρμάτων *Stephano* etiam in mentem venit, V. Ἀπέσας. Ceterum bonus Chandlerus ne iambos quidem deprehendit, quamvis singuli singulis versibus scripti sunt. Ab initio unus alterve deest. — V. 3. ..ΙΕΜΟΝΤΕΚΑΤΕΡΟΝ. — V. 4. --ΛΝΑΑΝΤΙΣ. — V. 5. ΠΑΡΗΣΙΑΝ. — V. 6. ΑΡΙΘΝΜΗΣΑΣ. — V. 8. Παλλὰς Προνοία δ' ἐν λόγοις πρεσβεύεται. *Aesch. Eumen.* 21; quae verba mihi quidem lectioni Προνοία favere videntur, cui Schwenckius meus, doctus iuvenis et ingeniosus, in nuperâ Eumenidum editione alteram Προναία praetulit. Conferendus omnino est de

his nominibus *Creuzerus* in *Symbol.* T. 2. p. 790 ss. Pronoea non Delphis tantum, sed Deli etiam colebatur, *Macrob. Saturn.* I, 17, et Manticen filiam eius natu maiorem dicit *Martianus Capella* p. 15 Goez. (*Pronoeae* enim ibi legendum iam a Boissonadio monitum est.) — V. 9. Chandl. tota via errans coniecit δυςαγγελίαις τυχών. — V. 10. ΗΡΗ. — V. 11. Chishullo teste, p. 162, Jupiter Ῥεμβείνοδος in alia inscriptione Stratonicensi occurrit, in alia Jupiter Serapis, quae diversa eiusdem dei cognomina esse et prius quidem „poeticum quid et deae Triviae cognatum sapere" putat. Sed simul inquirendum erit, num Hecate etiam, quae cum Jove Chrysaore a Stratonicensibus colebatur, (vid. eorum Decretum supra laud.) Here dici potuerit, ut Jovis Rhembenodi coniux a Nostro vocatur. Εὐχὴν περᾶν, soloece dictum. *Euripides* in fragm. περᾷ ὑπὸ σκηνῆς πόδα. Sed stribligines in his versibus non curamus.

Epigrammata Sepulchralia.

33.

Ὀδῖτα, βαιὸν σάματι σταθεὶς πάρα,
μάθοις κεν ἀτρέκειαν. ἴσθι δ', ὡς πατρὸς
Ἀθηνίωνος οὐν ταφῆσι κλῄζεται,
καὶ Μνασέαν αὔδασον οὔνομα φθιτοῦ,
καὶ γνῶθι μύθους, οἷς σοφῶς ἐτέρπετο.
ΑΙΜΕΝ τὰ κόσμου σεμνά., καὶ δι' ἀστέρων
ΔΙ...Ε τὰν πυρωπὸν αἰθεροδρόμω
. . . . καὶ γεωμόρον τέχναν,
γραμμαῖσιν ἰχενυτεῖραν, ΕΥΑΔΕΙΔΟΙ
κάτειδ' Ὁμήρου δέλτον, ἇς ἐνὶ πτυχαῖς
ὁ' πιπλανάτας ἐστὶ Λαρτίου γόνος,
καὶ ΜΗΝΙΣΑΚΑΡΝΙΑΤΩΝ ἐπ' ἀτρεκὲς
διάθετ' ἁπάντων ἐσθλῶν ἆρα τὸ κλέος.
λίπεν δ' ἐν ἀκμῇ κοῦρον, ᾧ πόρεν τέχναν,
ΟΝΗΝΕΥΝ . . . . ΤΡΟΚΟΝΤΑΔΗ
ὑπ' ἁλίω ΠΛΕΙΩΝΑΣΕΙΔΩΝ φάος,
ποθεινὸς δ' ἐσθλοῖς τάνδ' ὑπήλυθε χθόνα.

In insula Corcyra descripsit *Ed. Dodwell* in Itinerario Graec. T. 2. p. 506 cf. T. 1. p. 34. — Quaedam corrigere licebat: plura intacta reliqui, quibus machinae adhibendae fuissent. Vereor autem, ne quaedam non recte lecta sint a praestantissimo peregrinatore. — V. 1. Similiter incipit epigrammatarius in *Append.* n. 156. Βαιὸν ἐπιστήσας ἴχνος ἐνθάδε τύμβον Ἄθρησον. cf. infra n. 54, 2 et *Append.* n. 236.

n. 307, n. 327 et n. 219, supplementum optime tentante Jacobsio: Στῆθι παρερχόμενος τόνδ' ἴχνεσι, τύμβον, ὁδῖτα. — V. 3 ΚΛΗΖΕΤΑΙ. — V. 6. Fort. ᾆσεν. — V. 7. ΔΙΘΕΡΟΔΡΟΜΩ. *Aristoph. Av.* 1393 αἰθεροδρόμων οἰωνῶν. Cf. *Anthol. Stat. Athl.* 52. — V. 8. ΚΑΙΤΕΩΜΟΡΟΝ — V. 9. Femininum ἰχνευτεῖρα lexicis adde. — V. 13. ΔΑΘΤΑΠΑΝΤΩΝ. διατιθέναι πανήγυριν, ἀγῶνας. — V. 14. ΝΕΝΑΕΝΑΚΜΕ. — V. 17. ΔΕΤΟΙΣ.

34.

Ῥουφῖνα Κέλερος ἐξ Ἀριστείνης τ' ἔφυν,
ζωὴ δὲ πλείων μητρὸς ἐν σπλάγχνοις ἐμή,
ὠδῖνα λύπης δ' ἡ τέκουσ' ἠλλάξατο,
πρώτην ὁδὸν δὲ στέλλομαι πρὸς Ἀΐδαν,
κλῆρον δὲ μητρὸς τῷδε κληρουχῶ τάφῳ,
στήλη δὲ φωνῶ ἀνταγωνίας βίου.

Primus edidit *Amadutius* in Ephemeridibus Romanis, *Memorie enciclop. Romane sulle belle arti, antichità*, cet. T. 5. p. 7; tum multo rectius et integrius *C. Akerblad* in eodem volumine p. 93. Marmor recens tunc effossum erat in agro principis Gabriellii prope viam Ardeatinam indeque Romam in eius aedes translatum. V. 3. ΩΔΕΙΝΑ. In verbum ἀνταγωνία, quod rarum inventu esse ait doctissimus Suecus, nusquam equidem incidi.

35.

Mus. Veron. p. 62. M. A. Εὔτυχος Ἀσκλάπωνος Αἰξονεύς. Ποτάμιλλα Λουκίου Ἀζην[ίεια.] Priores duo et tres postremi versus evanuerunt; supersunt hi:

Ἀλλ' εἰ μάτην οὐ πάντα βουλεύῃ, σαφῶς
ἐτὰ τ' εἰςάκουε, καὶ λόγοις πεῖραν μαθών,
ζῆθι τὸν ἐπίλοιπον ἐν βίῳ χρόνον καλῶς,
εἰδώς, ὅτι κάτω Πλουτέως τὰ σώματα
πλούτου γέμουσι, μηδενὸς χρήζονθ' ὅλως.

V. 2. ἐτά, *quae vera sunt.* ΜΑCΩΝ, Maffejus μάσων, cum interpunctione minore, addita translatione: *et fidem verbis habe.* — V. 4. Forma Πλουτεύς utitur *Argonauticorum Orphic.* scriptor, V. 180. Ep. *Append.* n. 287. — V. 5. ΧΡΗΖΟΝΤΑ.

36.

Γλήνῳ Νιγρῖνος παιδί, καὶ νέκυν στέργων.

Hunc scazontem Smetius Romae viderat apud Delphinium. *Gruter.* p. 685, 10.

37.

Παρθενὶς ἐνθάδε κεῖται ἀγήρατος ἀθανάτη τε.

Mus. Veron. p. 317.

38

Σατορνεῖνος ἐγὼ κικλήσκομαι· ἐκ δέ με παιδὸς
εἰς Διονύσου ἄγαλμ' ἔθεσαν μήτηρ τε πατήρ τε.

Hi versus leguntur in sarcophago, in cuius operculo anaglyphice sculptus est iuvenis *ornatus viridi tempora pampino*, altera manu coronam, altera calicem tenens, cubito sinistro super culcita nixus. *Mus. Capitol.* T. 4 p. 273. Fallitur Fogginius, de apotheosi sive dedicatione cogitans, nescio qua, et Bacchi mysteriis iuvenem iniatum putans. Ex mea sententia fuerat is famulitio dei sacro a parentibus pauperibus addictus. Ἄγαλμα, sensu proprio, *eine Verehrung*, *Geschenk*, (ab ἀγῆλαι, τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι, ἄγαν, ἀγαίειν, ἄγασθαι, ἀγάζεσθαι v. *Suid.* Ἀγῆλαι, *Hesych.* Προσαπῆλαι, ubi leg. προςαγῆλαι, *Becker Anecd.* T. 1 p. 328—), quem pressius sequi debuerat Ruhnkenius ad *Tim. Lex.* p. 4.—Ἑκάτης ἄγαλμα ab Euripide dicitur Phosphorus. Leonidae ep. 15 matrem sistit filiolum Baccho dedicantem:

Ἁ μάτηρ ζωὸν τὸν Μίκυθον, οἷα πενιχρά,
Βάκχῳ δωρεῖται, ῥωπικὰ γραψαμένα.

Quae Jacobsius cum in pictam pueri imaginem dicta esse censeret, in voce ζωόν merito offendit. Sed in verbo γραψαμένα potius ludit poeta, quod simul divitum morem imagines dedicandi et comparationem pulcherrimorum hominum cum statuis et imaginibus pictis tangit. Ac in hunc sensum recte, ut mihi videtur, iam *D'Orvillius* hoc epigramma interpretatus erat, in *Vann. crit.* p. 196 et in *Miscell. Obss. Nov.* T. 1 p. 3. p. 156, ubi ait: „Aliquoin etiam ipsos pueros puellasque in ἱεροδούλους pauperiores parentes vovebant. — Mater filium in ἱερόδουλον offert in ep. Leonidae."

39.

Ἑρμογένης Χαριδήμου ἰητρείην ἀναγράψας,
ἑπτὰ ἐπ' ἑβδομήκοντ' ἔτεσιν καὶ ἴσαις ἐπὶ βύβλοις.

Ex marmore Smyrnae reperto, a *Fr. Hesselio* edito in praef. append. ad *Gudii Inscriptiones* p. 42 cf. p. 55, antea a Meadio, Clerico, Fabricio, *Biblioth. Graec.* T. 13 p. 180 s. Sequitur indiculus septem et septuaginta librorum, quorum 62 medici, reliqui 15 historici argumenti varii fuerunt. Hermogenes, Triccensis, teste Galeno, Erasistrateus, in numis Smyrnaeorum obvius. Adversus hunc aut alium Hermogenem medicum scripta sunt epigr. *Scoptica* n. 114 et n. 257.

40.

ΣΗΣΑΡΕΤΗΣΜΝΗΜ ΕΛ
ΘΕΟΦ ΙΛΗΟΥΠΟΤΕΛΗΣ ΕΙ
ΣΩΦΡΩΝΚΑΙ ΧΡΗΣΤΗ ΚΑΙ
ΕΡΓΑΤΙΣΠΑΣ ΑΝΕΧΟΥΣΑ
ΑΡΕΤΗΝ

Σῆς ἀρετῆς μνῆμ' ἔ[μμε], Θεοφίλη, οὔ ποτε λήσει,
σώφρων καὶ χρηστή, πᾶσαν ἔχουσ' ἀρετήν.

Ex *Ed. Dodwelli Itiner. Graec.* T. 1 p. 442. Ἔμμε dedi, ut, pro ἀμέ scribitur ἄμμε, de qua forma litiget per me qui volet cum hoc versificatore. Manifestum est, aliud vocabulum nec spatium excipere, nec sensum ac versum ferre potuisse. Inscriptio est anaglyphi in sepulchro reperti, duas feminas repraesentantis, quarum altera sedens alteram porrecta dextra adstantem et iamiam iter tenebricosum ingressuram longum valere iubet. Atque illa in tabella, quam suae erga Theophilam amicitiae monumentum esse voluit, ut nulla illius virtus laude sua careret, in epitaphium usu fortasse receptum verba καὶ ἔργατις intrudere iusserit marmorarium, quod ego emblema exterendum duxi. Ad verbum χρηστός in titulis sepulchralibus usitatissimum conferendi sunt Aristotelis et Theophrasi loci a Maffejo in *Mus. Veron.* p. 57 laudati. Quater illud in unius paginae monumentis exstat apud *Spon. Miscell.* p. 331.

41.

Σῆμα τόδ' ἥρωος πατὴρ παρὰ ταῖσδε πύλαισιν
Πυθικὸς ἵδρυσεν παιδὸς ἔπι φθιμένου,
Ῥητροπάλου, πινύτοιο καὶ ἐσ[θλοῦ, ὃς ἐνθάδε κεῖται
τῆς νεα]ροῦ βιοτῆς τυτθὸν [ἐφαπτόμενος.]

Ed. Dodwellus ante Delphorum portas exscripsit, T. 2. p. 508. Idem lacunas explevit. V. 1. πατήρ in metrum peccat. — V. 2. παιδὸς ἔπι. Genitivum adverte. *Leonidas* in *Epitymb.* n. 547 τὰν στάλαν ἐχάραξε Βιάνωρ οὐκ ἐπὶ ματρί. N. 537 Ἠρίον οὐκ ἐπὶ πατρί. N. 241. Μυρία τοι, Πτολεμαῖε, πατήρ, ἔπι, μυρία μάτηρ Τειρομένα θαλεροὺς ᾔκίσατο πλοκάμους, uti illic scribendum puto. Infra n. 46, 4. δακρυχέων ἐπ' ἐμοί. Nostro convenit cum *Antipatro Sidonio*, *Epitymb.* n. 218 v. 11, ἧς ἔπι cf. *Jacobsii* Not. crit. p. 270. — V. 3. ΡΗΤΡΟΥΠΑΛΟΥ. — V. 4. ΤΥΤΘΝΟ. *Heroes* in titulis sepulchralibus passim dicuntur defuncti, sive vitam beatam post mortem nacti, v. *Jacobs.* ad *Epitymb.* n. 473. add. n. 365. 694. *Append.* n. 170. 269. 576. 381. *Spon. Miscell.* p. 331.

42.

. . . . . ΛΙΑCΜΥΝΑΧΑΙΡΕ
. . . ΡΝΗCΟΥΝΤΟCΟΥ. CΟΥ. ΝΒΟCΟΝΕΙω
. . ΑΡΟΔЄΙΤΑ . . . . . ΑΡΑΦΘΙΜЄΝΟΙ
. ΘΟΥΝΤЄCЄΠΙΤΡΙ. ΔΟΥΚΑΤЄΘΑΨΑΝ
ЄΖΑЄΤΗΙΔΥΡΡΗ . . ΜΟΙΡΑΝЄΝЄΝΚΑΜ
. . . . .

Ex Schedis Mustoxidi, qui Athenis descripsit, mecum olim Boeckhius meus communicavit. Quae in hunc fere modum scribenda mihi videntur.

. . . λιας Μύνα χαῖρε·
[Πα]ρνησσοῦντος ὁ τύμβος, ὃν εἶδες, ὦ παροδεῖτα·
[οὗτος] ἄρα φθιμένοι[ς ἀέ]ναος θάλαμος.
μὶν γονέες πενθεῦντες ἐπὶ τριόδου κατέθαψαν.
ἕζαε, τῇδ' ὕρρη[ς] μοῖραν ἐνεγκάμ[ενος.

V. 1. Quadratarius, nisi oscitanter litteras TOC bis exaravit, fortasse voluit οὗτος ὁ τύμβος, numerum pedum parum curans. Ep. ex anthol. *Planud.* n. 326 de Pythagorae imagine, ὃν μετὰ φωνῆς Εἶδες ἂν κ. τ. λ. — V. 3. Sepulchra in triviis v. *Epitymb.* nr. 577. 694. — V. 4. Vocem ὕρη, ὕρρη, *quies*, Graecitati donare ausus sum. *Hesych.* Ὕρον — ἥσυχον. Hinc nomen Ὕρας. (*Suid.* Ὕρρα παῖς, Πιττάκος, qui Ὑρράδιος dictus esse videtur ab aliquo poeta. Vid. *Hesych.* h. v.) fortasse etiam Ὑρία Boetorum urbs. Glossam hanc auctor e poesi sacra, admodum tum temporis florente, mutuatus fuerit. Tempus prodit forma lunata litterarum C Є et ω. — Ὕρρης μοῖραν ἐνεγκάμενος, ut infra nr. 46. σωφροσύνης βιότω κῦδος ἐνεγκαμένην, et *Append.* nr. 328. στεφάνου κῦδος ἐνεγκάμενος. Nr. 329. ἀρετῆς κ. ἐ. *Ep. Planud.* nr. 151 δόξαν ἐνεγκαμένη. *Epitymb.* nr. 331 εὐτεκνίης καρπὸν ἀειραμένη. Ex *Planudeis* nr. 300 δόξαν ἀειράμενος.

43.

Τίς Μοιρῶν μίτον ΥΜΜΙΝCΚΟΛΙΑCΑΤΟ, παῖδες, ἄωροι,
Ἐλπίδος ἐκ μητρὸς καὶ πατρὸς Ἀρχιτέλευς;
οὔπω δ' ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἴουλον,
ἥρπασεν ἡ προπετὴς Μοῖρα διωσαμένη,
Θειοφανῆ . . . . ΤΟΛΙΜΩΝ
ἄμφω πρωθήβας, ἔρνεσιν εἰδομένους.

Ex schedis Fourmontianis, in *Diario Classico* Vol. 22 p. 203, ubi quod coniicitur, duo fratres in pugna Leutrica, vel Mantineensi vel ante Thebarum portas cecidisse, a vero aberrat. Marmor repertum fuit in ecclesia S. Virginis in

Suburbano Geraniae, cui nomen Μεγάλη Μαντινέα. V. 1. Fortasse: ὕμμι κομίσσατο. Leonidas in *Epitymb.* nr. 466, ζωῆς ἔκ με κομισσάμενος — v. 3. οὔπω restitui ex ΟΥΤΟΝ. — V. 6 ΑΜΦΙΟ. Idem mendum si fortasse irrepsit in Athenaeum, qui semel Posidippi ΑΙΘΙΟΠΙΑΝ laudat, semel eiusdem ΑCωΠΙΑΝ, una fuit Αἰθιοπία. ἕρνεσιν ex ΕΡΚΕCΙΝ. *Append.* ns. 257 εὐεργής. *Ibid.* nr. 306. Πρωθήβην ἔτι κοῦρον κ. τ. λ. *Ibid.* nr. 248 οὔπω νυμφείου θαλάμου καὶ παστάδος ὥρης γευσαμένην.

44.

Οἱ δισσοὶ συνόμαιμοι, ἰὼ ξένε, τῷδ' ὑπὸ τύμβῳ
ἄψαυστοι τέκνων κείμεθα κουριδίων,
Ἱκέσιος κἀγώ, νεαρὰν πληρούμενος ἥβαν,
Ἕρμιππος κρυερὸν τόνδ' ἔχομεν θάλαμον,
Ἀΐδαν ἐγκύρσαντες ἀλάμπετον· εὐγενέτη[ς] δὲ
Θεύδοτος οὐ στυγερὸν πένθος ἔφειδε πατήρ.
μήτηρ δ' ἡ δύστηνος ὀδύρεται, οἷά τις ἀκταῖς
ἀλκυονὶς γοεροῖς δάκρυσι μυρομένα.
ΜΗΤΡΙΣΗΛΙΠΑΔΕΛΦΟΣ, [ἐ]ρημωθεῖσα δὲ τέκνων
γηραιὸα βιοτᾶς τέρμ' ἀνέπλησε κακόν.

Ex *Marmor. Oxon.* ed. Prideaux p. 78 nr. 7. ubi quod proxime antecedit epigramma Brunckius recepit, hoc fortasse ob corruptionem penultimi versus omisit. Prideaux scripsit: μητρὶ σῇ λίπ' ἀδελφός, et transtulit: *matri tuae reliquit frater.* Ita et *Seldenus* p. 55. sec. ed. *Chandlerus* autem p. 111. Μητρ ιση. In marmore repraesentati sunt maritus cum uxore iunctis dexteris, cum duobus filiis et servo, nisi vero placuerit, esse fratrem. — V. 4. ΤΟΝΔΕ. V. 7 ΔΕ V. 10. ΤΕΡΜΑ.

45.

Σεμνὴν Πηνελόπην ὁ πάλαι βίος, ἔσχε δὲ καὶ νῦν
σεμνὴν Φηλικίταν, οὐ τάχα μειοτέρην.
βουλομένης δὲ θανεῖν ἀνδρὸς προτέρην σφετέροιο
ἔκλυες, ὦ δαίμων, πόλλακις εὐχομένης.
τοι γάρ τοι καὶ ἐμεῖο δικαιοτέρην ὄπ' ἄκουσον
εὐχομένου, Πλούτων, ἥν εἰς Ἀΐδαο περήσω,
εὑρεῖν τὴν ἰδίαν Φηλικίταν παρὰ σοί.
Κλαύδιος ἰητὴρ Ἀγαθεινὸς τήνδ' ἀνέθηκεν
εἰκόνα Φηλικίτας μάρτυρα σωφροσύνης.

Mus. Veron. p. 314, Sarcophagus, in cuius fronte hoc epitaphium quinque versibus exaratum legitur, aere incisus est in *J. Bottarii Mus. Capit.* T. 3 tab. 66.

Epigraphe repetita est a *Bonada* in *Carminibus ex antiquis lapidibus* 1757, et a *Fr. Guascone* in *Musei Capitolini antiqu. inscr.* 1775 T. 3. p. 177. — V. 1. Maffeius male interpungit post βίος. Sensus est: ὁ πάλαι βίος ἔσχε, ἔχει δὲ καὶ ὁ νῦν. Bottarius et Guasco prodigiose scribunt ὁ παλαίβιος, *qui olim vixit*, (Ulysses.) — V. 2. ΜΙΟΤϾΡΗΝ. — V. 4. ΕΤΚΟΜϾΝΗϹ. — V. 6. ϾΤΚΟΜϾΝΟΤ. ΠΛΟΤΤΟΝ. Litterae Σ et E ubique lunatae. — V. 6 et 7. pentametri et subsequentis hexametri dimidium sculptoris socordia excidisse, Maffejus, de apographi sui cum marmore convenientia a Blanchinio certus factus, non dubitabat, et utrumque versum frigidissime ita supplebat: πολλάκις, οὐ προθανεῖν, Ἀλλ' ὅπου ἂν θανέω καί. A Guascone autem, quamvis ipse Maffejum sequitur, discimus, prima quartae lineae elementa, quae apud Maffejum sunt (κ)ΑΙ (post ΠΛΟΤΤΩΝ,) in ΗΝ converti debere. Hoc si tenemus, hexameter exsistit, et contextus integer. Futurum περήσω cum coniunctione ἤν, ut particulis μή et ὅπως iunctum pro coniunctivo ponitur. Ordo autem distichorum interruptus non in offensu est. Conferas modo *Append.* n. 121. 163. 164. 244. — V. 8. In *Felicitatis* nomine suavissime ludit poeta. *Ep. epitymb.* nr. 334, 17. Φρόντωνος ἐπὶ φροντίσιν. — V. 9. Agathinus quidam medicus a Galeno saepe citatur, *v. Fabric. Biblioth. Gr.* T. 13. p. 41.

46.

Τριναχρίη με λοχεύσατο, τοὔνομα Οὐήραν,
σωφροσύνης βιότῳ κῦδος ἐνεγκαμένην.
κουρίδιος δὲ πόσις κρύψε χθονὶ τῇδε καλύψας,
δακρυχέων ἐπ' ἐμοὶ συχνὸν ἀπὸ βλεφάρων,
κηδεύσας ἀρετῆς ἀντάξιον ἡμετερῆσιν,
ἡλικίης ἐτέων εἴκοσι καὶ τετόρων.
ὦ θνητῶν ὀλιγός τε βίος καὶ ἄφευκτος ἀνάγκη,
ὥς με τάχος βιότου νόσφισε καὶ γαμέτου!

CORNELIANUS SCRIBA CON(jugi)
INCOMPARABILI CONTRA VOTVM

Ex *Ignarrae* libro *de Phratriis* 1797 p. 209, quo teste marmor Neapoli exstabat in praedio suburbano Ducis Protae supra Plagam. Scribam reipublicae Neapolitanae, dum Hellenismus vigeret, ἀναγραφέα vocatum esse, admonet p. 179. — V. 1 ΤΡΕΙΝΑΚΡΙΗ. — V. 3. De verbo κουρίδιος egregie, uti solet, Buttmannus egit in *Lexilogo* T. 1 p. 32 ss. ΤΗΔΕ, ut V. ΑΡΕΤΗΣ et ΗΜΕΤΕΡΗΣΙΝ. cf. in

Spec. I nr. 12, ubi hexameter legendus est: κεῖμαι Σοῆμος, ἀνὴρ βιότητα νέος τελέσσας.) Quae litterae ἰῶτα omissio serioris aetatis est.

47.

Τύμβον μὴ παρίδῃς, παροδῖτα, τῆς Ἀφροδίτης.
τοῦτον ἐμοὶ Αἰνείᾳ τε τέκνῳ ἐποίησεν ὁ χρηστὸς
σύμβιος Ἑρμαγόρας, μνημοσύνης ἕνεκεν.
Χαίρετε·
ζήσασῃ ἔτη ΛΕ
ζήσαντι ἔτη Δ ἡμέρας ΙΒ.

Ex *Gruter*. p. 756, 9. *Murat*. p. 1427, 3. *Mus*. *Veron*. p. 57. In Marmore ΠΑΡΙΔΗΣ et ΑΙΝΕΙΑΤΕ.

48.

Γαῖα μὲν εἰς φάος ἦρε Σίβυρτιν, γαῖα δὲ κεύθει
σῶμα, πνοὴν δ' αἰθὴρ ἔλαβεν πάλιν, ὅςπερ ἔδωκεν.
πατρὶ δὲ σῷ καὶ μητρὶ λιπὼν λύπας ὑπ' ἀνάγκης
ᾤχου ἀναρπασθεὶς ἑπτὰ ἔτη γεγονώς.

Leakius exscripsit Athenis. R. *Walpole Travels* p. 506. V. 1. ΗΡΕ. Fort. leg. Σιβύρτιον. — V. 2. ΔΕ. — Πνόην δ' αἰθήρ.] *Emped*. fragm. v. 396: Ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς, Ἔσσεαι ἀθάνατος θεὸς, ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός. Cf. Hierocles ap. *Sturzium* p. XXXVIII. Epigr. in Athenienses in pugna Plataeensi occisos, ad eandem pertinens aetatem, si modo Empedoclea illa genuina sunt, v. 5: Αἰθὴρ μὲμ ψυχὰς ὑπεδέξατο, σώματα δ' αἶα. Similiter Euripides, a *Jacobsio* in Not. crit. ad *Append*. p. 972 laudatus, una cum tribus epigrammatis. Praeterea conf. *Append*. nr. 244, 261, 4. 273. 219, 11. *Epitymb*. n. 61. 131. 362. 365. 570 et infra n. 55. *Grut*. p. 1123, 7. *Plotin*. p. 770.

49.

Τόνδ' ὁ
Πάλμυς, ἱροφύλαξ Ἀμμώνιος εἵσατο βωμόν,
αὐτὸς ἔτι ζωᾶς τὸ γλυκὺ φέγγος ὁρῶν,
ἠρίον ὄφρα γένοιτο· τὸν, ὦ Μαίας κλυτὲ κοῦρε,
Ἑρμείη, πέμποις χῶρον ἐς εὐσεβέων.

Inscriptio Patarensis apud *Walpolium* l. l. p. 542, quae ut recte legi possit, prima verba τόνδ' ὁ extra versum posui. Quod V. 1 dedi pro ΠΑΛΜΙΣ, πάλμυς, ultimâ longâ, *Iliad*. XIII, 692, vox Asiatica, (*Hippon*. *Fragm*. I. II. cf. *Tzetz*. *Chil*. V. 10) Phrygice Βαλλήν, *Hesych*. sive Βαλήν, *Schol*. *Aesch*. *Pers*. 659

(638) titulus mihi visus est, ut *Dominus* vel potius βασιλεύς, quae, Schwenckio, etymologo acutissimo, notante, eadem vox est, βασλὴν, βασλεύς. Βασιλεῖς vero antistites sacrorum audiebant, ut in tribubus φυλοβασιλεῖς etc. Hinc Carum nomen proprium Παλμᾶς *Epp. ex Anthol. Planud.* n. 55. Ἱεροφύλαξ, qui et ναοφύλαξ, aedituus. Ναοφύλακας nullum scriptorum reliquorum praeter *Aristotelem Pol.* VI, 5, 11 nominasse, vult Schneiderus. Occurrunt tamen apud *Eurip. Iphig.* T. 1284 (1250) ναοφύλακες, βώμιοί τ' ἐπιστάται. V. 1027 (997) Εἴσ' ἔνδον ἱεροὶ φύλακες, οὓς οὐ λήσομεν; Eosdem V. 1127 (1195) ναῶν πυλωρούς vocat. *Dionysius Antiq. Rom.* II, 73 pontifices ait vocari posse sive ἱεροδιδασκάλους, sive ἱερονόμους, sive ἱεροφύλακας, sive ἱεροφάντας, et cap. 70 Collinorum Saliorum sacrarium ἱεροφυλάκιον ipse vocat. — βωμόν] ut n. 55. *Append.* 130. 139. 262. 351. — V. 2. ΤΟΙΛΥΚΥ. — V. 4. Χῶρον ἐς εὐσεβέων.] *Append.* n. 384 Ἀλλὰ σὺ παμβασίλεια θεά, πολυώνυμε Κούρα, Τήνδ' ἄγ' ἐπ' εὐσεβέων χῶρον, ἔχουσα χερός. Carphyllides, *Epitymb.* n. 260 Οἵ με κατασπείσαντες ἀπήμονα τὸν γλυκὺν ὕπνον Κοιμᾶσθαι χώρην πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων. Callimachus *Ibid.* n. 520 δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων· *Append.* n. 228. εὐσεβίης ἐνὶ χώρῳ.

50.

Ἀπολλοδώρου Ἰσοτέλου θυγάτηρ Μέλιττα τίτθη.
Ἐνθάδε τὴν χρηστὴν τίτθην κατὰ γαῖα καλύπτει·
Ἱπποστράτης καὶ νῦν ποθεῖ σε.
καὶ ζῶσαν σ' ἐφίλουν, τίτθη, καὶ νῦν σ' ἔτι τιμῶ,
οὖσαν κατὰ γῆς, καὶ τιμήσω σ' ἄχρι ἂν ζῶ.
οἶδα δέ σοι ὅτι καὶ κατὰ γῆς, εἴπερ χρηστοῖς γέρας ἔστιν,
πρώτῃ σοι τιμαί, τίτθη, παρὰ Φερσεφόνῃ Πλούτωνί τε κεῖνται.

Ex *Walpol.* l. l. p. 560. Epitaphia in nutrices v. *Epitymb.* n. 456 ss. — V. 2. Blomfieldius volebat Ἱπποκράτης. — V. 2 K pro ΚΑΙ, ut saepius. v. Walpol. — V. 3. ΚΑΙ ΝΥΝΣΕΤΙΜΩ. — V. 6. ΠΡΩΤΕΙ et ΦΕΡΣΕΦΟΝΕΙ. Blomfieldius versibus verba numeris destituta immixta esse putabat, et versus aliter dispescuit, pronomen σοί V. 5 temere omisit, V. 6 voci τίτθη praefixit ὦ. Equidem post anapaestum heptametrum dactylicum Stesichorium, et, *Marium Victorinum* p. 2519 respiciens, octametrum posui.

51.

Μύστων ἡγητῆρα Πολύζηλον πατρὸς ἐσθλοῦ
Ξειναγόρου, μητρὸς Θερμιππίδος, ἣν ζαθέοισιν
εἶσε θεαῖν — —

Ex *Walpol.* l. l. p. 573. Fragmentum Eleusi repertum. Μυστάρχην et πατρομύστην habent marmora Cyzicena et Smyrnaeum, quibus ille utitur. Μύστων ἡγητὴρ sonare videtur μυσταγωγόν. Πατρομύστης huc non pertinet. V. 2 ἦν pro ΓΝ.

52.

Οὔνομα Θεσμοφάνην με πατὴρ φίλος ἠδ' ἅμα μήτηρ
κίκλησκον δυεροῦ πρὶν θανάτοιο τυχεῖν·
ἑπτὰ δέ μοι Μοῖραι περιτελλομένους ἐνιαυτοὺς
ἐκλώσαντο μίτοις, ἄτροπα γραψάμεναι.
...... καὶ πάντων με καλῶν, ὅσα παισὶ φερίστοις,
πλῆσεν προφρονέως κλεινὸς ἐμεῖο πατήρ·
πάσας γὰρ λοιβὰς καὶ ὅσσα μέμηλε θεοῖσιν,
εἵνεκ' ἐμῆς ψυχῆς, οὐ λίπε μειλιχίοις·
καὶ γάρ μ' Εὐμ[όλποιο] θυηπόλοι ἠρεσιώνην
[τε]ύξαντες, [ἱερὴν ὤπ]ασαν εὐκλεΐην·
στέμμα δὲ [κὰκ μύρτοιο] Διωνύσου θιασῶται
πυρφόρ[οι εἰς Ἀΐδαν μνῆμα] κατεξετέλουν·
καλ[ὸν] ἐ[κ]εῖ [βίοτον λαμπρόν τ' ἔχω, ὥ]ς λόγος ἀνδρῶν,
παῖδα[ς ἔμεν κατὰ γᾶς, οὓς φιλέουσι θεοί.
τοὔνεκά μοι, πάτερ ἐσθλέ, φανήσει· μηκέτι σεῖο
τειρόμενος γλυκερὴν τρύχε χρόνῳ κραδίην.

Ex *Walpol.* l. l. p. 651. Athenis exscripsit Demetrius Schinas. Marmor nunc est apud Jll. Guilfordum, uti et n. 50. Lacunas plerasque explevit Blomfieldius. — V. 5. Primas litteras Schinas non dignovit: Hughesii apographon, quod accuratius videtur altero, habet ΚΛΙΗΕΝ. Num καὶ μήν? Quod Blomfieldius dat, κλαῦσεν languet. — V. 9. ἠρεσιώνην ut ἠρίνεος *Herod.* I, 195. — V. 10. Maiusculis exaratum est ΤΞΑΝΤΕΣ. De verbo ὤπασαν superest ΙΑΣΑΝ. — V. 12. Ita Meleager a Blomfieldio illatus, στοργᾶς λείψανον εἰς Ἀΐδαν. Compositum κατεκτελέω a lexicis abest: adsunt ἐναποτελέω et συνεκτελέω. — V. 14. Schinas ΠΑΙΔΑ . . . . Hughesius ΠΑΙΔΑΣΝ . . . ΡΑΣ, unde praetuli lectionem παῖδας κ. τ. λ. prae altera: παῖδα νέον θνήσκειν, ὃν φιλέουσι θεοί. Menander: Ὃν οἱ θεοὶ φιλοῦσιν, ἀποθνήσκει νέος. — V. 15. φανήσει explanatione legere ait Walpolius. Formulam sacram esse crediderim, ad statum iniatorum post mortem spectantem, quando *homo iam perfectus, sui iuris factus et liber*, iuxta *Plutarchum* in fragmento de anima a Wyttebachio auctori suo reddito p. 137, *viris sanctis purisque conversatur.* — V. 16. χρόνῳ hic valet *diu.* De thiasis alius dicendi locus erit commodior.

53.

Κεῖμαι Αὐρήλιος Ἀντώνιος ὁ καὶ

ἱρεὺς τῶν τε θεῶν πάντων, πρῶτον Βοναδίης,
εἶτα Μητρὸς θεῶν καὶ Διονύσου καὶ Ἡγεμόνος·
τούτοις ἐκτελέσας μυστήρια πάντοτε σεμνῶς,
νῦν ἔλιπον σεμνὸν, γλυκερὸν φάος ἠελίοιο.
λοιπὸν, μύσται εἴτε φίλοι βιότητος ἑκάστης,
πάνθ' ὑπολανθάνετε τὰ βίου συνεχῶς μυστήρια σεμνά·
οὐδεὶς γὰρ δύναται Μοιρῶν μίτον ἐξαναλῦσαι.
ἔζησον γὰρ ἐγὼν Ἀντώνιος οὗτος ὁ σεμνὸς
ἔτεσιν Ζ. ἡμέραισιν Ι. Β.
Ἐποίησαν Αὐρήλια Ἀντώνεια καὶ Αὐρήλιος Ὀνήσιμος γλυκυτάτῳ τέκνῳ μνήμης χάριν. Θ. Χ.

Ex *Gaet. Marinii Iscrizioni delle ville e palazzi Albani* p. 180, et eiusdem *Indicazione antiquaria per la villa Albani* p. 140. Septem sunt hexametri, exclusis, quae numeris non adstricta sunt, in pueram septennem, ut *Append.* n. 258., et is quidem ex septem annis tres Bacchicis mysteriis iniatus fuerat, *Διονύσῳ ὄργια βάζων*. Pariter ad annorum numerum referendum gramen septem internodiis distinctum, vel septem ficuum ὁρμαθὸς, in illius monumento expressus. Noster lapidarius haec numeri mysteria adeo abscondera, ut nemo adhuc aperuisset. — V. 1 OKAI. I. EPETC — V. 5. est heptameter. — V. 6, MOIPON. — V. 4. Marinius transfert: *Ceterum, mystae, vestram vivite vitam, vosque continuo ab omnibus vitae sacris mysteriis subducite*: in eundem sensum Morcellius et Odericius. Meâ quidem sententiâ Antonius cum mystas tum non initiatos alloquitur, *εἴτε μύσται ἔστε, εἴτε φίλοι βιότητος ἑκάστης*, i. e. cuiuscumque vitae generis profani. Notatu dignus est, puer Bonae Deae, *τῆς γυναικείας θεοῦ*, sacerdos dictus. Ἡγεμὼν, Marinio iudice, hic quidem non Mercurius est, neque Pluto aut Osiris, sed Jacchus, quem *Strabo* l. X. *ἀρχηγέτην τῶν μυστηρίων τῆς Δήμητρος δαίμονα* vocat. (Καθηγεμὼν audit ap. *Spon. Miscell. p.* 369.) Idem scienter quidem suspicit, verbum toties repetitum σεμνός pueri cognomini, non ei infrequenti, alludere, quod tamen ideo minus verisimile est, quod iste τὴν τῶν μυστηρίων σεμνότητα tam licenter despicit. De puerorum initiatione vid. *Apollodorus* ap. *Donatum ad Terent. Phorm.* I, 1, 15. cf. *Plutarch. Alex.* 2. Hinc lux affulget *Theocrito*, Id. XXVI, 29.

54.

Σῆμα τόδ' εἰςοράας ἐπιτύμβιον, ὦ παροδῖτα·
ἦμαρ τῶν πᾶσιν, οὐχὶ δέ μοι δὲ μόνον.
[εἰ] δὲ θέλεις σὺ μαθεῖν τὸ, τίς ἐστι μ' ὁ τρώσας,
δισσῶν σου ταρσῶν στήσας ἴχνος σὺ μάθε.
οὐκ ἔφυγον δ' ἀτρεκῶς Μοιρῶν μίτον, ὅς μοι ἐκλώσθη·
ναύτης γὰρ προλιπὼν φοβερὸν θύμωμα τὸ πόντου,
εἰς ἐμὲ τὴν ὀργὴν τοῦ πελάγους ἔθετο.
σῆμα δ' ἐμοὶ ἐπόησε φιλίης χάριν ἐνθάδε Οὐνίων.
οὔνομα δ' ἦν μοι τὸ πρὶν Διονύσιος,
Ἀπρήνων δ' ἀνεθρέψατο γαῖα.
ἔκτον νικήσας, ὧδ' ἔλιπον τὸ φάος.

[Εἰ]δέ τις χωρὶς ἐμοῦ τοῦ Οὐνίωνος βαλῇ τινα,
δώσει τῷ ταμείῳ × Β. Φ.

Ex *Cayli Recueil d'Antiquités* T. 2 tab. 75. Apographum, Cyzico, ut videtur, miserat Peyssonel. — V. 1. ΣΗΜΑΕΣΟΡΑΣ. Dedi εἰςοράας, quod vidimus nr. 24 ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ. — N. 2. [Η]ΜΑΡΤΟΝ, unde elicui ἦμαρ τῶν, i. e. τούτων. Horum, quae hic vides, mortis et sepulchri, unicuique venit dies. Adversativa repetita vel Archilocho excidisse videtur, fr. 70 ed. 2. Liebel. Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει, — τῇ δ' ἑτέρῃ δὲ πῦρ. Certe, quod scribitur τῇδ' ἑτέρῃ δὲ πῦρ nihil est. — V. 3. ΘΕΛΙΣ. ΜΕΟ. Versus quinque tantummodo pedum. — V. 5. ΜΟΤΡΩΜ ΜΙΤΟΝ. ΕΠΕΚΛΩΣΘΗ. Μοιρῶν τὸ ἐπέκλωσε μίτος. *Append.* n. 166. — V. 6. θύμωμα certo restitui ex ΟΤΝΟΜΑ. — V. 8. Lapidarius post ἐμοί addidit τοῦτο, ut in epigr. apud Jacobsium in Addendis novae editionis p. XCIX, quod et in *Mus. Veron.* p. 318 legitur, τούτῳ. Cf. *Jacobs.* p. XCV. Φιλίης bisyll. ut etiam Οὐνίων. — V. 9. μοί corripitur. Apri, urbs Thraciae, *Plin.* IV, 2. *Spon. Misc.* p. 173. — Comes Caylus nautam ob metum maris vitae genus reliquisse, et tamen naufragio periisse putabat: ceterum plura huic inscriptioni inesse explicatu difficilia. Immo sensus est: Sortem meam effugere nequivi: quandoquidem in fatis erat, ut nautae, qui ipse maris furorem evasisset, iram experirer et eius manu occumberem. Ipse autem non nauta fuerat, sed ludis operam dederat, circensibus, ut videtur, quamvis pro certo affirmare nolim, figuram cui verba utrinque adscripta sunt, non nimis accurate eam fortasse expressam, aurigam repraesentare.

55.

Θ. K.

Σῶμα μὲν ἥδε κόνις κεύθει θεομήστορος ἀνδρός,
Ναρκισσίωνος εὐπιννυτοῦ· ψυχὴ δὲ σύνεδρος
ἀθανάτων. βωμὸν δ' ἄρ' ἐδωμήσαντο ταλάφρων
μήτηρ Σαλβία Ματρώνα, Σωτᾶς τε ἀδελφός.

Spon. Miscell. p. 368. *Fletwood Syll. vet. inscr* p. 259. *Atti dell' Academia Romana di Archeologia* T. I. 1821 p. 75 ss. ubi ara, possessorem nunc nacta Comitem Blacas, delineata est, adiuncta dissertatione de ascia sepulchrali. Litterae Є, C et Ω forma sunt rotundata.—V. 2. ΗΙΝΤΠΟΤ, ita ut Π, linea transversaria longius producta, ΠΤ valere videatur. Amatius legit πιννυτοῦ, quod versus non fert. Ναρκισσίωνος quadrisyllabum est. Quod Sponius male legerat ЄΤΧΗ, Fleetwoodius coniectura recte emendaverat.—V. 4. Σαλβία Ματρώνα, ut Cominia Matrona, Verria Matrona, Maria Matrona aliaeque, quas affert Amatius. Idem de nomine ὑποκοριστικῷ Sotas, Sotades, agit p. 95.

56.

Θ. K.

Ἐνθάδε κεῖμαι ἄναυδον, ἄπνουν, ξένον, ἐνθάδε κεῖ[μαι]
παιδίον, ἐκπρολιπὼν γλυκε[ρὸν] φάος ἀελίοιο.
ζήσας μὲν [λυκάβαν]τας ἐγὼ [δύο κ]αὶ δύο [μῆ]νας,
[ἑβ]δομάδας δισσάς, μό[νον - - - - -]ος ἔσχον.
ἐκπρολιπὼ[ν π]άτραν Σινώπην, τῷδε προκεῖμαι
τύμβῳ, ἐπὶ στήλης κεχαραγμένον οὔνομα τοὐμὸν
Κορνουτίων. κατακεῖμαι λιπὼν πένθος γονέεσσι,
τἀμὰ δὲ νηπιάχου δάκρυα πλῆσ' Ἀχεροντίδα λίμνην.
Διόδωρος τῷ ἰδίῳ υἱῷ.

Ex *Mus. Veron.* p. 315. Exstat in Museo Collegii Romani.—V. 4. Maffejus: μόνον ὥρας ἤματος, *aliquas vix insuper horas.* Perperam, quum horae vitae humanae in epitaphiis nunquam numerentur. Expressum fuerit oportet, quid rei in brevi vitae cursu parvulus habuerit.—V. 7. ΓΟΝΕΟΙCΙ. Maffejus: γονεοῖσι. Emendavi iuxta *Theocriti* Δωριέεσσι, XV, 93.—V. 8. Synaloephe in voce δάκρυα vel apud Pindarum statuenda, v. *Boeckh.* in fragm. Pind. p. 610.

57.

Δαίμοσιν εὐσεβέσιν Γαΐου Ιουλίου Καρακουττίου
ποίησεν Κασία τῷ τιμίῳ κἀξίῳ ἀνδρί.
πᾶσι φίλος θνητοῖς, εἰς τ' ἀθενάτους δεισιδαίμων,
κοιμᾶται Καρακούττιος, ἔχων μνήμην διὰ παντός,
τέρψας σύγκλητον, ματρώνας καὶ βασιλῆας,
εὐφρανθεὶς ἐφ' ὅσον. Μοῖραι χρόνον ὥρισαν αὐτῷ,
εὐσεβίης ἕνεκεν δοξασθεὶς καὶ μετὰ λήθην.

Ex *Mus. Veron.* p. 316. — V. 2. ΤΕΙΜΙΩ ΚΑΙΑΞΙΩΙ. — V. 3. δεισιδαίμων, correpta prima, ut n. 39 in ἑβδομήκοντα media syllaba. Nimirum legitimus verborum Graecorum sonus seriorem aetatem latebat, (*Jacobs. Animadv.* T. 12 p. 312) et plus etiam incuriae et arbitrio tribuendum. — V. 4. ΚΑΡΑΚΟΥΤΤΙC.

58.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
ἀνδρὸς θείου Πουβλίου Τιτιδίου Καπιτῶνος,
ὃς περὶ μὲν νόον ἔσκε βροτῶν, περὶ δ' ἱρὰ θεοῖσιν
ἀθανάτοισι δέδωκε, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν.
τεῦξε δὲ τόνδε τάφον Σώστρεπτος Νώνιος Ἀρτέμων.

Gruter p. 1043 ex Verderii, et p. 1129 ex Pighii schedis. Ille Tibure in S. Marci, hic Romae in S. Dominici viderat. — V. 2. Verder. ΤΑΠΛΙΟΥ. *Tappo*, *Tapo*, *Tabilio* in lapidibus occurrunt. Non deest et Titedii nomen. — V. 3. Verder ΟСΠΕΡ. ΙΜΕΝ. — V. 4. ΑΘΑΝΑΤΟΙC ΔΕΔΩΚЄΝ. — V. 5. ЄΟCΘΡЄΠΤΟC. COCΤΡЄΠΤΟC. Unde *Boissonadius* in Comm. epigr. ad calcem *Holstenii epistol.* p. 429 *vernam* elicit, σὸς θρεπτός, acutius, ut mihi quidem videtur, quam verius. Ultimum nomen pronunciatur Ἀρτ'μων.

59.

Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλὴν κατὰ γαῖα καλύπτει
ἀνδρῶν ἡρώων κοσμήτορα, θεῖον

Ἀλκειβιάδην. Αὐρήλ. Ἀταλάντη ἰδίῳ πάτρωνι καλῷ; βεβιωκότι ἐπόησεν.

Gruter. p. 1089 Neapoli in Capella Pontani ad S. Mariam maiorem, e Sirmondinis et Pighianis. — Vide mihi, quam simpliciter plebs epitaphia antiqua in suos usus converterit; Aurelia enim patroni sui nomen in Homeri locum supponit Vid. *Epitymb.* nr. 3. (in *Anal.* ep. ine. nr. 500) Hoc in Homerum epigramma

si in lapide Smyrnensi legitur cum verbis supra et infra scriptis Βοῦλος ἐποίει Σμυρνέου, Βοῦλος ἐποίει Μελίτας, (*Boisson.* l. l. p. 428) quid aliud esse dicemus, quam fraudem hominis Smyrnaei Homerum patriae suae vindicantis? A verbis Ἐνθάδε τὴν ἱερὴν κεφαλήν κ. τ. λ. incipit etiam ep. *Epitymb.* n. 562. cf. nostrum n. 50.

60.

De sequentis inscriptionis salebris nemo iudicare potest nisi qui, quam monstruose siglorum aenigmata litteris intermixta habeat, ap. *Fr. Hesselium* in Praef. Append. ad *Gudii Inscriptt.* p. 45 antea examinaverit, eiusque enodandae et extricandae periculum ipse fecerit. Num operae pretium sit facturus, nolo equidem quaerere. Non deerit tamen fortasse, cui non displiceat singularis ancillulae Graecae simplicitas. Lapis est, ut Hesselius describit „cuius in medio stat imago muliebris nuda, a tergo partem vestis fluxae ad interfemininum trahente laeva manu, dextra pectori laevo admota, et super eodem bracchio lacinia exstante, cuius pars lateri dextro dependet, ornatis capillis, ventro prominulo ut praegnantis; sed de hoc consuli possunt inscriptiones (de hoc quidem illae ne γρῦ quidem) utrinque secus hexametris versibus sculptis infabre, nec, ut videtur, una eademque manu, litteris inaequalibus, parum incisis, quibusdam extritis, dubiis virgula subnotatis.“ De diversa manu omnino dubito. Mortui imago simili modo inscriptioni intersita est nr. 54.

Δμωὰν Δωροθέας με ταχείριοι τὴν ὁμόδουον
πάρθενον εἰς Ἀΐδην θάπτον ἀπερχομέναν·
ἄρτι δὲ τὸν, ἀναωρὶ χοὰς χείουσ᾽, ἀπόδημον
νύμφιον ἐκ πελάγους εἶδον ἐπερχόμενον.
ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐγγὺς ἔτλη καὶ συήμεναι κἀπιδακρῦσαι.
τοῦδ᾽ εἰ υ - - - - - - - - - - - - - - -
μηδὲν ἔθησε υαο ´- - - - - - - - - - - - - - -
- - - - - - μὲν δέξαι δάχ - - - - - -
οὔνομα μὲν Μακέταις ἐπιχείριον οὕνεκα μέμφθη,
μηδὲ ἐνικοπρίαν μ᾽ ὠνόμασαν γενέται.
οὐ γὰρ ἄτειμος ἔην παρὰ δεσπόταις· ἀλλα μ᾽ ἔθευαν
αὐτοί, καὶ κοῖτον χερσὶν ἐμαῖς κομεεῖν
δῶκαν τιμήεντα. ταχὺς δέ με πάρθενον οὖσαν
δαίμων εἰς Ἀΐδην πέμψεν ἀμειλιχίης.
ἀλλὰ καὶ ὡς θεόν μ᾽ ἀνετείμεον ἐνταφίοισιν,
καὶ τύμβον γράψαν μνημοσύνης ἕνεκεν.

V. 1. ΤΑΧЄΙΡΙΟΙ. Litteram ῥῶ, vel vulgari pronuntiatione suppressam, vel lapicidae errore deesse coniicio; (quantitas enim neglecta ab eo, cui δεσπόταις dactylum facit, V. 11, scrupulum non injicit;) ταρχείριος autem, sive ταρχήριος dici pro ταρχευτής. Ταρχευταί, ne ob verbum ὁμόδουλον de salsamentariis cogites, eiusdem Dorotheae servis, funera curabant et pollingebant. *Julianus* ep. *Epitymb.* nr. 577: Ὅστις με — τάρχυσε θανόντα. cf. nr. 537. *Append.* nr. 166 ἔνθα ταρχύθη. Vox ὁμόδουλος trahenda ad mortuae sponsum eundemque conservum, qui dum illius exsequiae celebrarentur, tunc ipsum ab itinere maritimo rediret. Nempe talis primi et secundi distichi structura concipienda est, ut ne plene post primum distinguatur. Αἱ ταχείριοι cum iamiam in eo sunt, ut funus faciant et dent inferias, sponsum conspiciunt reducem. Suspicari quis possit ΤΑΧЄΙΡΙΟΙ, ultima littera, quae in fine versus est, correcta, mortuae nomen esse, Ταχείριον, contractum ex Ταχυχείριον, cui in sequentibus alludat ἐπιχείριον, ut nomen proprium est Ἐπιποδία, (Grut. p. 608, 7.) Sed χείουσαι non poterat sine substantivo poni. — V. 3. ΑΝΑωΡЄ. Dedi ἀναωρί, pro ἀωρί, ad normam vocum ἄνωρος, ἀνωρία. ΧЄΙΟΥϹΑΙ. Articulus audacter a nomine suo seiunctus est. — V. 5. ЄΝΓΥϹ. ϹΤΗΜЄΝΑΙ dictum pro συθῆναι. Litterae υη coalescunt. ΚΑΙЄΠΙΔΑΚΡΥϹΑΙ. — V. 7. ΔЄΓϹΑΙ. — V. 8. Fort. δάκρυα. — V. 9. Μακέτης, *Macedo. Steph. B.* c. not. *Hesych. Sil.* XIII, 878. Ἐπιχείρια vel ἐπίχειρα apud *Pollucem* IV, 143. VI, 186 sonant ἔπαθλα ac νικητήρια, item δωρεά, τιμή, γέρας, μισθός. Adiectivum ἐπιχείριος, *honoratus*, aliunde non notum est. Sensus huius versus, cum verba erasis et evanidis connexa sint, non plane perspicuus est. — V. 10. Sine controversia legendum ΕΝΙΚΟΠΡΙΑ, etsi syllaba κο singulari litterarum nexu compendiario expressa est, et lexica vocem ignorant. ΜΕ elisione neglecta. ΓΕΛЄΤΑΙ, unde quod feci γενέται, hic *dominos* significare dico, ita fere ut manumissi dominos olim suos *patronos* vocabant. Ancilla nomen Macedonicum ambiguae aut malae extra illam terram significationis habuisse videtur, quod ne quis malignius premere velit, petit. Neque enim dominos ad verbum id cepisse vel ἐνικοπρίαν ipsam appellasse. Nisi statuere malis, non nomenclationem eam hic esse vocem, cum ὀνομάζειν etiam valeat *nuncupare*, *destinare*, sed stercorandi negotium domesticis ministeriis opponi. — V. 11. ΑΔΑΜΕ ΘΕΥΑΝ. In his verbum latere, in promptu est; quod, si nexum sententiarum recte expendo, non nisi forma diversum est a θάω. Ἔθευαν ut ἔχευαν. Θάω, θόω, *calefacio*, *nutrio*. *Hesych.* Θῆσαι, θρέψαι, θηλάσαι. Θῶνται, θοινῶνται. Hinc θηλή, τίτθη, τιθήνη, γαλαθηνός, θῆλυς, (cf. *Valcken.* ad *Callim. Fragm. Eleg.* p. 129) θοίνη, quod Lennepius ab *accurrendo ad epulum*, θής, quod peius etiam derivat a *collocando*, proprie *qui alitur*, *verna*, et θῆσαι, δουλεύειν,

vernam esse; *Hesych.* V. Ἔθησεν et Θήσατο; tum vero etiam causative *servos pascere*, in *tab. Heracl. priore* I. 88: οὐδὲ γαίωνας θήσει πὰρ τὼς ὑπάρχοντας, quae rectius, me iudice, a Mazocchio quam a Koenio, *ad Gregor.* p. 224 ed. Schaef. explicantur. Male tamen ille γαίωνας reddit *terrivenales* sive *adscriptitios*, ab γαῖα et ὤνιος. Γαῖος fuit *agricola*, bos etiam, iuxta *Etymologum* p. 223, ὁ ἐργάτης βοῦς. Neque omittendum quod addit, Italiotas et Tarentinos γαῖον dixisse τὸν μισθόν, sc. τῶν γαιῶν. (Similiter ἄεθλον ab ἄεθλος.) Βουγαῖος, *qui bubus agrum colit.* Igitur γαίων, (utpote ὄνομα εἰς ῶν οὐ περιεκτικόν, sed, ut ita dicam, *augmentativum*) idem est ac γεωργός, γειώρας (*Hesych. Pseudo-Herodianus* MS. ap. *Bast.* ad *Gregor.* p. 603.) Nostri autem loci sensus est: *Non contemta fui a dominis, sed domi suae ipsi me educaverunt vernam suam, et lectum iugalem sternendum meis mandarunt manibus.* In quibus attende epitheton τιμήεντα verniliter dominae lecto inditum.—V. 13. ΚΑΧΥΣ. ΠΑΡΘΕΝΟΥΣΑΝ.—V. 14. ΙΣΑΙΔΕΝ, cum supra recte scriptum sit ЄΙϹ ΑΙΔΗΝ. ΑΜЄΙΛΙΧΙΗϹ, pro ἀμείλιχος, ἀμείλικτος. — V. 16. ΤΕΟΝΜΕ. ἀνατιμᾶν, *pretium nimis magnum statuere, aut certe superare ceteros in pretio statuendo. H. Steph.*

61.

Γέμιναν ἐκάλεσαν,
ἔσχε δὲ κάλλ' ὄνομα χαριέστατον, ὅν ποθ' ἑταῖροι
Πετροκόρακ' ἀνέκληζον.
οὐ τάχυ βροτῶν τις τοίαν ἐκτήσατο γνώμην,
ἢ 'σχε τὴν ἁπλότητα· φίλους ὑπὲρ αὐτὸν ἐτίμα.
διὰ τοῦτο
μνημῆς ἕνεκεν χάριτός τε ἁπάσης,
οἱ ἰσοὶ ἀδελφοὶ ἔθηκαν
γνωστὸν πολλοῖσι βροτοῖς, ἵνα σε
πᾶς παράγων ὀνομάζῃ· ἀγαθὲ Πετροκόραξ.
Ἔζη ἔτη XXX.

Sub figura nudi decumbentis in lecto. *Reinesius* edidit p. 863 (1682) ex schedis D. de Court, quum Florentiae marmor esset in Gaddiorum aedibus. Inde Perugiam in Musem Oddiorum translatum, inscriptio a Gorio denuo edita est, et novissime in *Vermigliolii Iscrizioni Perugine* p. 431, ex Salvinii apographo, quorum nullus menda sustulit. Salvinii et Sponii lectio fere convenit; unde Reinesium vel Langermannum, cuius ille schedis utebatur, marmoris scripturam emendatiunculis temerasse liquet. — Reines. ΓΕΜΙΝΙΑΝ. — V. 1. ΚΑΙ ΑΛΟΝΟΜΑ. Reines.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΝΟΜΑ. ΟΝ (ὂν) apud Spon. et Salvin deest. — V. 2. Salvin ΠΕΤΡΟ-ΚωΡΚΑ. Spon. ΠΕΤΡΟΚΟΙΡΑΚΑ. (ω et ΟΙ confusa, v. ad 43, 6.) Uterque ΝΕΚΗΖΟΝ. Reines. ΝΕΚΤΝΖΩΟΝ. — Compositum ἀνακλήζω ad normam verbi ἀνακαλέω. — V. 3. Salv. et Spon. ΟΤ ΤΑΧΤΒΡ ΟΤΩΝ ΤΙC. Reines., cui negatio ΟΤ in vocem ab ipso procusam ΖΩΟΝ intrat, ΤΑΧΤΒΡΗCΟΤΟΝ ΟCΤΙC. — V. 4. Reines. ΚΑΙ ΤΗΝ. Spon. ΗCΚΙ ΤΗΝ. Salv. ΗCΧΙ ΤΗΝ. Reines. ΤΠΕΡΤΑΤΟΝ. Spon. ΤΠΕΡΑΤΟΝ. Salvin. ΦΙΛΟΤCΤΠ ΕΡΑΤΟΝ. — V. 6. Versus totus inde ab ἔθηκαν ad ἵνα Sponii supinatione excidit. ΒΡΟΤΟΙCΙΗΝΑ. Spon. ΠΑΡΑΙΩΝΟΜΑΖΗ. (syllabâ ΟΝ, ut etiam V. 1, ob repetitionem a lapidario praetermissâ.) Reines. et Salv. ΠΑΡΑΓΩΝ ΟΝΟΜΑΖΗ.

62.

Οὐχὶ πόνῳ δολίῳ λημφθεὶς τὸ πρίν, ἦλθά σοι νῦν ἔτι γράψας,
ἀλλὰ νόσῳ λημφθείς, ΗC ΕCΧ ЄΠΙ·CΟΙ ΒΑΙΛΝΟΝ.
νῦν δέ σοι τήνδε γράφην θήσω χάριν, ΗC ΑΠΟΚΗΟΤ
ἀντίτυπον ῥεύσει τοῖς δακρύοις χάριτα.
εἰ δέ τις ἔστι νόος παρὰ Τάρτασιν ἢ παρὰ Λήθη,
ἧς ἔσχον σπουδῆς ἐπὶ σοί, νῦν κατέχεις χάριτα.
τίς δ' ἐτύπωσε τὰ γράμματα, εἰμὶ τὸ πρίν σου,
αἷμα σὸν ἐν ζῶσιν. λυπεῖς με τέλος κατέχουσα.

Ἀγάθων ἀδελφῇ Ἀτταλίδι μνείας χάριν.

Etiam hoc monumentum Roma Florentiam, inde cum omnibus Gaddiorum marmoribus in Museum Oddiorum transpositum, post *Reines.* p. 792. *Gorium* et Murator. p. 1432, qui ex Ligorii schedis dabat, in Inscriptionibus Perusinis edidit *Vermigliolius* p. 430, accurate is quidem descriptum, ut videtur, sed adiuncta cum laude Gorii translatione, quae mirifice falsa est. Emendationem tentavit *Leichius* in *Miscell. Lips. Nov.* T. 1. p. 494. Littera Η minusculae formam h habet, neque tamen ubique: in quam rem Vermigliolius monumentum a Montefalconio editum et Villoisonum in Anecdotis conferri iubet. — V. 1. ΠΟΝΩΔΟ-ΛΙΑ. Ita omnes. Jota dativi nusquam adscriptum est. Δολια mendose exaratum, et hunc esse sensum coniicio: *non laborem fallaciter obtendo*, quod nunc demum monumentum erigo: *non simulatis negotiis, sed morbo correptus, praepeditus fui, qui te consumsit ipsam*, vel *quem ex dolore morte tua commoto contraxi.* — V. 1. Vermigl. ΕΙΤΙΓΡΑ ΨΑC. Reines. ΕΠΓΡΑΨΑC. Murat. ΕΠΙΓΡ. — V. 2. Reines. ΒΡΙΑΝΟΝ. Murat. ΗCΕC ΧΕ ΠΙC ΟΑΒΙΑΝΟΝ, unde Leich. posuit,

η σ' ἔσχε δυσολβίαυον, qui te infelicem effecit. — V. 3. Reines. ΑΠΟΚΛΗΡΟΥ, Gorius vertit, cuius a morte respondentem effundes lacrymis (nostris) gratiam. Murat. ΗϹΑ ΠΟΚΗΡΟΥ. Leich. de figura cerea cogitat. — V. 5. Append. nr. 228. Ἀλλ' εἴγ' ἐν φθιμένοισι τις αἴσθησις, τέκνον, ἐστί. Palmae ramus lapidi insculptus non certum est Christianae originis indicium, quod *Amatius* nuper animadvertit in Actis Acad. archaeol. Rom. T. 1. p. 31.

Sed haec hactenus. Venio ad primarium huius scriptionis consilium, quandoquidem indicendum a nobis est

SOLEMNE NATALITIUM

FRIDERICI GUILELMI III.

AUGUSTISSIMI AC POTENTISSIMI BORUSSORUM REGIS, OPTIMI UNIVERSITATIS BORUSSICAE RHENANAE STATORIS ATQUE EUERGETAE

rite pieque ab universitate nostra celebrandum. Sensuum nostrorum interpres nunc quidem publice constitutus est Collega experimentissimus *Christianus Fridericus Harlefs*, qui verba faciet in auditorio academico hor. XI. Post pie nuncupata vota collegiorum iudicia de scriptis super quaestionibus superiore anno ad certamen propositis promulgabuntur, et industriae ac doctrinae praemia distribuentur iuvenibus erectioris ingenii, qui maiore successu operam et studium ipsis solvendis navaverunt. Nec minimam solemnium, utpote academicorum, partem ducimus eam, qua magnanima illa, quam in Augustissimo rege veneramur, in litteras munificentia, novo et praeclaro se exserat exemplo, studiorum autem alacritas et ardor efficacissime excitari possit et ali uberrime.

Ad hanc igitur panegyrin omnes literarum fautores cultoresque quocunque aut generis aut dignitatis splendore insignes, Vos inprimis, huius academiae Professores et Doctores celeberrimi, Commilitones ornatissimi, ea, qua decet observantia et humanitate invitamus.

Iam eorum nomina, quibus in primo certamine litterario, proximo anno instituto, palma adiudicata est, proclamata ea tum statim honorifice in splendidissima auditorum corona, eodem die feriato laetoque, hoc loco litteris consignanda

sunt. Indicia singulorum collegiorum de commentationibus tum exhibitis, cum in programmate superioris anni a Collega summe reverendo occupata sint, repetere nolumus.

Et ORDO quidem THEOLOGORUM EVANGELICORUM praemium regium inter duas Commentationes divisit, conscriptas *a Joanne Jacobo Hercke, Gedano*, et *Joanne Carolo Friderico Maaſs, Nordhusano.*

ORDO THEOLOGORUM CATHOLICORUM praemio dignum indicavit *Antonium Horst, Coloniensem.*

Ex ORDINIS IURECONSULTORUM sententia coronam meruit *Alexander a Daniels, Düsseldorpiensis*, et ad praemium proxime accessit *Theodorus Lex, Meschedanus.*

ORDO MEDICORUM praemio ornavit *Joannem Müller, Confluentinum.*

ORDO denique PHILOSOPHORUM victorem renuntiari iusserat *Vitum Loers, Gladbacensem.*

Superest, ut promulgentur quaestiones in proximum annum a singulis ordinibus constitutae:

ORDO THEOLOGORUM CATHOLICORUM

desiderat, ut

„proponatur doctrina catholica de indulgentiis: tum ex historice monstrata earum origine defendatur doctrina illa a criminationibus audiri solitis; demum inquiratur, quinam effectus indulgentiis sit assignandus."

ORDO THEOLOGORUM EVANGELICORUM

novo certamini hoc proponit argumentum:

„Quaeratur, quem in finem quaque auctoritate ecclesiae patres, qui ante synodum Nicaenam floruerunt, finitiones Christianae fidei regulas condiderint. Prima canonis dogmatici stamina ex ipso evangelio, Paulinis etiam Joanneisque epistolis exhibeantur. Recenseantur incrementa, quibus a Justino inde usque ad Cyprianum et Origenem auctus est. Dissensus et consensus singularum, quae apud scriptores tertii saeculi catholicos habentur, fidei regularum, tam in rebus quam in verbis demonstretur, explicetur, diiudicetur. Instituatur denique critica earum cum symbolo, quod Apostolici titulo pervulgatum est, comparatio."

ORDO IURECONSULTORUM

hanc delegit quaestionem solvendam:

„quaenam ratio et quae fata fuerint in iure Romano regulae, per extraneam personam neminem acquirere et obligari posse."

ORDO MEDICORUM

civibus commendat, ut

„exhibeatur febris synochi (sive putridae veterum) definitior notitia, eiusque certior diagnosis generica, non solum huius febris decursum exitusque in genere describendo, sed ipsam tam cum typho quam cum causode et cum aliis febribus simile quid habentibus comparando. Definiantur denique species synochi potiores."

ORDO PHILOSOPHORUM

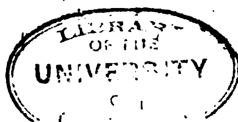
bina commentationum argumenta proponit:

I. *Commentarii Marci Antonini Imperatoris philosophi pertractentur ita, ut sententiis, quas auctor sparsim iis commisit, dialectice dispositis, atque pro argumentorum ratione inter se nexis, demonstretur, quod sit principium, unde proficiscatur, quid extremum, quo tendat, et quo redeat summa eorum, quae de Deo et mundo, de fato et libero hominis arbitrio, de fine bonorum, de rebus expetendis et fugiendis, de vita et morte, de beatitudine et virtutis praestantia disseruit.*

II. *Illustretur ex historiae fontibus, quam vim Caroli Magni leges et instituta habuerint in societatem Germanorum medii aevi civilem formamque reipublicae gerendae.*

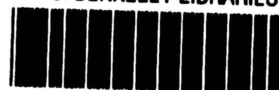
Agite igitur, Commilitones, in hanc descendite arenam, animi facultatum et doctrinae experimentum facite strenue. Non praemii lucro aestimandum est certamen, quod ut impigre ineatis vos adhortamur, sed laude atque commendatione, quam victoria habebit haud mediocrem, sed utilitate, quae inde in omnem studiorum vestrorum rationem redundabit. Vires periclitemini, ut crescant usu, omnes ingenii nervos intendatis, ut exspectationem de vobis conceptam non expleatis tantum, sed superetis, et, quantum in vobis est, gloriam augeatis Almae huius Rhenanae, solidiori iuventutis eruditioni et colendis artibus consecratae.

Dab. d. XXIX mensis Iulii 1822.

Corrigenda.

P. 6. l. 25. lege ΕΚΠΗΑΝΤΟ. P. 11. n. 28. l. ult. leg. *galeam.* P. 21. v. 7. l. ᾶ.

U. C. BERKELEY LIBRARIES
C046295123

